

LO PEDRIS

28

VILAPLANA
Juliol 2007

BUTLLETÍ TRIMESTRAL D'INFORMACIÓ

www.lopedris.com

Editorial

Sempre m'han agradat aquestes festes familiars, multitudinàries, de colla, com ara St. Joan o les festes de Nadal.

Són festes en les què una persona que està sola es veu incapaç de celebrar, doncs necessita de la màgia del dia, de la gent, que fa possible aconseguir un objectiu comú.

M'adono que són festes que marquen un traspàs en el calendari, solstici d'estiu, solstici d'hivern. M'adono que per molta gent aquestes dates són la fi d'una sèrie de tasques: acabament del curs escolar, el fi de l'any... però el més important és que són unes dates que de manera simbòlica al Nadal, o de manera ben real per St. Joan, ens permeten cremar i deixar enrere tot una sèrie d'andròmines, noses velles, podem buidar les golfes de les cases i fer lloc a d'altres elements nous. Tenim l'oportunitat de treure'ns de sobre els vells patrons i deixar entrar noves il·lusions, per un nou curs escolar o un nou repte laboral, per una nova vida en comú i per unes ben merescudes vacances.

Que passeu un BON ESTIU !!!

LA REDACCIÓ

Visiteu la nostra pàgina web:
www.lopedris.com

SOLUCIONS PASSATEMPS:

HORIZONTALS. 2-THE QUEEN 3-SALVADOR 6-INFILTRADOS 8-SPI-
DERMAN 10-VOLVER 12-BABEL 15-SHREK3 17-PIRATAS DELCARIBE
19-ALATRISTE
VERTICALS 1-BRAD PITT 3-LEONARDO DICAPRIO 9-DANIEL BRÜHL
11-PENELOPE CRUZ 17-HELEN MIRREN 20-TOBEY MAGUIRE

LO PEDRÍS

Edita: Lo Pedrís
NIF: G-43640267

Coordinació:

Rosa M. Boqué
Montse Ferré
J.M. Garcia
Dolors Joanpere
Hilari Juanpere
Josep de Las Heras
Jordi Mariné
Teresa Mateu
Josep Mestre
Mel Salvat
Teresa Serra

Correcció:

Jordi Serra
Joan Masdeu
Francesc Mariné
Óscar Aymami
Sarai Martínez
Dolors Joanpere

Col·laborador:

Pep Pelat és Oscar
Aymami

Prensa on-line:

Raquel Virgili

Disseny:

Maria Casanova

Portada:

Álvar Fortuny

Preimpresió:

Serveis Integrals
de Preimpresió sl

DL T-1553-2000

Tirada: 400 exemplars

Preu: 2,50 euros.

sumari

- Editorial, 2
- Vilaplanencs
exterior, 3
- Qüestionari, 5
- Opinió, 6
- Espiritualitat, 9
- Història local, 10
- Telèfons
d'interès, 11
- Eleccions, 12
- Rutes per
caminar, 13
- De cinema, 14
- Novetats
editorials, 15
- Medicina
farmacèutica, 16
- Salut natural, 18
- Contes a la vora
del foc, 19
- Notícies, 20
- Activitats, 23
- MP(molt
personal)-3, 25
- L'escola i
l'AMPA, 26
- La fresca, 29
- Cuina, 30
- Passatemps, 31

Lo Pedrís és una publicació local que pretén dur la informació a tots els vilatans. *Lo Pedrís* no assumeix, necessàriament, les opinions que els col·laboradors manifesten en llurs articles i opinions ni s'hi identifica.

AUTO ESCOLA

CATALUNYA

Pl. del Nen de les Oques, 8 - Tel. 977 32 23 19 - REUS

TECPERVAL

TÈCNICS EN PERITATGES I VALORACIONS

Camí de l'Aleixar, núm. 42, L-4
43202 REUS (Tarragona)
Tel. 977 32 62 44
Fax 977 32 64 58

Vilaplanencs exteriors

Cada entrevistat és un món. La convidada d'avui també ho és, és clar. El què m'ha sorprès d'ella és que, tot i no haver-hi conversat mai, tan bon punt vaig entrar a casa seva va semblar que, simplement, continuéssim una conversa del dia anterior, tanta ha estat la seva cordialitat...

SEFA FERRÉ, PINTORA

"Des de sempre vaig voler pintar. Des de sempre vaig tenir -no clar- claríssim, que volia ser pintora. Ja era una cosa que anava amb mi, que formava part de mi mateixa."

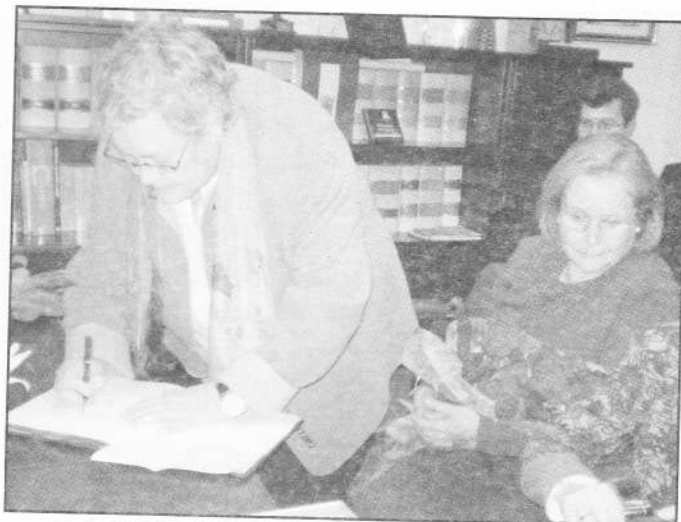
Ets una de les "Vilaplanenques Exteriors" que viu prop del poble, a Reus, la teva ciutat de tota la vida. Quant et vas traslladar a viure-hi?

Doncs mira, no ho sé. Ara m'adono que aquest punt no va sortir mai a les converses que teníem de nit amb el meu pare, de vegades fins les 4 i les 5 de la matinada. Però suposo que més o menys, un cop acabada la guerra.

Quin records tens del teu primer caminar per Reus?

Com que jo era molt petita, encara que no pugui situar-ho en un temps massa determinat, els meus records, i com tu dius "el meu primer caminar per Reus", va ser davant d'un paper blanc i un tros de llapis als dits. Això sí que t'ho puc ben assegurar. Perquè jo no tinc cap record de jugar amb nines, ni pujar dalt d'un arbre, ni tampoc jugar al carrer dels avis, a Vilaplana.

També guardo el bell record d'aquelles passejades a la Font de la Boca de la Mina, on la meua mare ens portava i un cop allí, sota la fresca dels arbres i el dringar del rajolí de l'aigua damunt la pedra, que tenia un color verdós per l'aigua que no parava mai de caure-li sobre, ens comprava uns anissos d'un gust que mai no he oblidat, un gust boníssim que m'ha

quedat per sempre entre els més vells i bells records d'infantesa sobretot quan l'aigua fresca semblava que trenqués les boletes blanques que saltironejaven dins la boca amb un gust autènticament exquisit.

Com va ser la teva època d'estudiant?

Plena de bons records. Tots molt bons i molt entranyables. Als 4 anys vaig començar al Col·legi de "Donya Maria Cortina" on vaig aprendre tantíssimes coses i encara les que em devien passar, perquè tinc la impressió de que allí no es perdia ni un segon dels 360 que té l'hora. Treballàvem moltíssim, però molt, i ens feien estimar el treball. Hi anàvem els diumenges i tot. Recordo que el meu pare s'enfadava molt perquè, com que havíem d'anar a classe, no podíem anar a Vilaplana ni els diumenges. "Ni per la segona Pasqua no podem anar a veure els avis", deia cada any, molt enfadat contra el col·legi.

Aquest és un dels trets que trobo que falta

en aquest món, no importa la feina que un fa: la professionalitat. I el mateix puc dir de l'Institut, sobretot pel què fa a uns quants professors determinats que encara avui recordo amb gran respecte i estimació.

Quan vas descobrir que volies pintar?

En el fons, tot el què em preguntes podria anar junt, una idea rera l'altra. Perquè la veritat és que jo no vaig descobrir mai quan volia pintar. Des de sempre vaig voler pintar. Des de sempre vaig tenir -no clar- claríssim, que volia ser pintora. Ja era una cosa que anava amb mi, que formava part de mi mateixa. Recordo que quan tenia 3-4 anys, més o menys, no ho sé, de petita, vaja, quan els pares t'havien de castigar ho feien posant-te de cara a la paret. A mi aquell càstig em semblava una meravella perquè em donava l'ocasió de dibuixar a la paret tant de temps com volia. Com que jo no em queixava, ells, de vegades, s'oblidaven de mi. "On és la Sefa?" I allí em trobaven al cap de temps i temps, davant de la paret, dibuixant. Naturalment aquell càstig es va haver de suprimir perquè totes les parets de casa a l'alçada de mig metre estaven dibuixades. Gràcies a Déu en aquells temps no hi havia retoladors i jo amb el llapis en tenia prou per ser feliç.

Quan tenia 7 anys el meu pare era pro-

**EXCAVACIONS I
TRANSPORTS**

MIRALLES

JOSEP M. MARINÉ MIRALLES, S.L.

Av. Catalunya, 5 3r 1a - Tel. 977 816 489 - 610 282 029 - 43356 ALFORJA

fessor de dibuix de l'Escola del Treball i cap allí vaig fer cap, però no perquè m'hi obliguessin.

Tenies el mestre a casa. Va ser fàcil?

Sí, és cert, tenia el mestre a casa, però el fet de tenir el "mestre" tan a prop no va tenir la més mínima influència en el fet de que jo dibuixés sempre i decidís que la meua vida només podia ser viscuda a través de la pintura.

Ara bé, el fet de tenir el mestre a casa em va ajudar moltíssim, a part de tot el que ja he explicat abans, en una cosa: a aprendre a distingir ja des de ben joveneta, amb claredat, l'obra bona de la dolenta. Sovint, els dies de festa, el meu pare i jo agafàvem el tren i anàvem a Barcelona a veure exposicions. Em portava a veure tot el millor que en pintura i escultura s'exposava en aquell moment. Vaig arribar a veure ja des de ben jove dotzenes d'exposicions i només parlàvem de tot aquest món. Segurament que cada conversa, cada paraula que el meu pare em deia, era, potser sense que jo me n'adonés massa, una classe magistral.

El teu estil és molt diferent al de Josep Ferré Revascall, el model que tenies al davant. Com hi arribes?

Sí, és ben curiós que tot i treballar al mateix estudi, els nostres estils siguin tan diferents. Jo sempre vaig veure roses, moltes roses a l'estudi, però no em va passar mai pel cap pintar-ne una. Es podria dir que les nostres maneres de "veure" el món com a pintors, són quasi bé oposades. La pintura del meu pare és una pintura basada més en l'impressionisme, mentre que la meua té com a base el cubisme. La pintura del meu pare busca en gran manera ser agradable, agafant

aquell toc de color i de llum que busca la impressió del natural. La meua pot tenir, o no, una base agafada del natural, que pot acabar essent totalment diferent del que la natura m'ha ofert, per arribar, a base d'un treball més intel·lectualitzat i una profunda simplificació i síntesi de forma, a una obra que, segons paraules del gran crític d'art Cesáreo Rodríguez Aguilera, "és l'antítesi de la frivolitat". En tots els aspectes de la vida m'horroritza la frivolitat. També em captiva treballar les textures, cosa que no existeix a la pintura del meu pare. Em preguntes com hi arribo, però no et sé contestar. Senzillament pintes i sense fer-te masses preguntes, el cor, el cap, la sensibilitat, en fi, tota tu, vas pintant i el més segur és que així que els anys passen, tot en tu també vagi canviant, a l'igual que també canvia la teua pintura, de manera que en el meu cas, per exemple, fa 40 anys els colors que jo feia servir eren entre el torrat fosc i el negre, passant pels grisos, i els d'ara tenen un clar domini del blanc, per dir-ho en dues paraules.

Recordes alguna anècdota divertida?

N'hi hauria moltes per poder explicar, però ja sento que m'estic allargant massa. Per exemple, quan jo era petita -vull dir a partir del 6 anys o 7- el meu pare feia les cintes de les corones dels morts que havien de lluir amb la corresponent lletra anglesa damunt d'un morat o negre, tal com manaven els cànons. Això era en plena postguerra i tot valia per guanyar-se quatre rals. Cap el tard el trucaven a la porta de casa i un noi mig pansit, de la Floristeria Parisi, es presentava amb el text i la cinta corresponents, que el meu pare havia de pintar. A mi allò m'encandilava. Es que se me n'anava el cor cap aquells pinzells i aquell color de

purpurina de plata i aquella lletra anglesa, tan perfecte... "I si un dia li demanés d'ajudar-lo...?" pensava plena d'il·lusió. I un dia ho vaig demanar i vaig pintar la cinta jo sola. A partir d'aleshores i com que l'insomni ja començava a treballar dintre meu, totes les cintes les feia jo. Només necessitava, per a què el dia fos del tot complet, i alhora feliç, que a mitja tarda es presentés el noi ensopit amb una o varies cintes per als morts d'aquell dia. El sol fet de sentir a aquelles hores el timbre de la porta, ja em feia pressentir la millor de les vetllades.

Vas sovint a Vilaplana?

No gaire. Més aviat hi sento tristesa que alegria. Quan més hi vaig és a l'època dels rovellons, a Ca la Peirona. El Joan Maria, que és un bon amic, sempre m'avisava quan en té. Però també sento una certa tristesa interior, perquè molts diumenges hi anàvem a dinar tots dos. Fins i tot em va explicar un dia el Joan Maria que a la taula on sempre dinàvem, li diuen "la taula del Povill".

La tarda ha passat volant. Ja es fosc. Ara, des dels grans finestrals de casa la Sefa (a deu altures per sobre la plaça) ja no es veu, al fons, pel damunt dels taulats de Reus, el blau del mar. Poc a poc, les llums blanquinoses de la plaça s'han anant encenent. La conversa amb la pintora, bona parladora, hagués pogut durar molt més. De fet, ens ha explicat moltes més coses de les que podem encabir en aquest reduït espai. Esperem que, en una propera ocasió, puguem relatar tot el seguit d'anècdotes que ens ha explicat i que, de moment, han quedat desades al bloc de notes...

RAQUEL VIRGILI

MUSSARA

CENTRE D'EQUITACIÓ

677 50 79 44 - Classes
677 50 79 45 - Excursions

Carretera de Vilaplana a la Selva del Camp, km 6,8

Com tots sabem el pas del temps va canviant les estructures econòmiques i productives de totes les zones, amb el tema dels comerços, Vilaplana no ha sigut una excepció. Fa uns anys, tampoc masses, a Vilaplana teníem vuit botigues, actualment només en podem trobar tres.

Des del teu punt de vista, creus que fan falta més botigues, i de quin sector? I el que és més importat, hi aniries a comprar?

MARIA JUANPERE ALTÉS

La base principal per dinamitzar l'activitat econòmica del sector agrícola, seria que pugés el preu de

l'avellana i s'actualitzés. D'aquesta manera, potser la gent estaria més animada, el poble es faria una mica més gran i els professionals independents (fusters, pintors, ferrers) tindrien més feina aquí. Tot i així, els temps han canviat i, avui en dia, la gran majoria de gent es desplaça per treballar i va on hi ha la feina.

La gent que no tenim cotxe, ho tenim molt malament per anar a comprar fora, nosaltres ho comprem tot al poble i per ara estem molt contents del servei. Segurament si obrissin nous establiments hi hauria més varietat de productes i més oferta, però de moment encara no ens ha faltat mai de res, i que duri!

EDUARD BONET SIMÓ

Per dinamitzar l'activitat econòmica és imprescindible comptar amb la iniciativa privada i aquesta, alhora, ne-

cessita disposar d'uns mitjans al seu abast, com per exemple: locals per un taller, per una botiga o per un obrador de l'ofici que sigui. Però a Vilaplana

no tenim ni locals ni solars per fer-los i això, afegit a les inexistents facilitats que hauria de posar al seu abast l'Ajuntament, fa molt difícil crear i també mantenir les activitats econòmiques en un poble com el nostre.

Quant a l'ús que jo en faria, simplement el que he fet sempre, comprar a les botigues i a la cooperativa i utilitzar els professionals del poble.

NÚRIA FERRÉ

La veritat és que el poble està cada dia més trist, amb les poques botigues que queden: una de cada.

Trobes a falta la varietat de productes que hi ha a Reus i es clar, allà els preus poden ser més baixos. No sé massa com es podria canviar tot això, però si que manca una mica d'esperit per obrir negocis nous. Potser, a la Cooperativa Agrícola, seria un bon començament perquè s'iniciés algun tipus d'agrobotiga o potser un petit supermercat que podria vendre un munt de productes diferents: aliments, productes agrícoles, de jardineria, petites coses de ferreteria,...

Hem de veure també, que el poble s'estén per la banda de la carretera i si no els ho posem una mica fàcil, els nous veïns que vindran els serà més pràctic comprar-ho tot a fora, no s'entretindran a pensar en que poden comprar aquí. I si em pregunteu si faria servir els nous establiments, us diré que si les coses les trobes a la vora, no vas a buscar-les lluny.

PEP MARINÉ TOST

Tot plegat és una llàstima i competir amb les grans superfícies comercials és pràcticament impossible. Però crec que

es podrien proposar uns models de botiga associats a la Cooperativa on es pogués trobar de tot; des de productes directament relacionats amb la pagesia com tots els altres, i així aconseguiríem que aquests productes no fossin molt més cars que els que trobem als supermercats que al final sempre és el que mirem tots plegats a l'hora d'anar a comprar.

Els professionals independents ho tenen més difícil per establir-se a Vilaplana, però també crec que qui treballa bé, té feina, visqui a on visqui i qui no, no.

ELENA MESTRE VALL

Si que és ben cert que tot a canviat! Perquè generalment tots treballem fora del poble. Jo particularment per poder complementar la meva jornada laboral.

En referència a la terra, tots vam ajudar als nostres pares i avis. Ara, malauradament no ens hi podem dedicar tant com voldríem, però com a mínim podem conservar allò que amb tant d'esforç i il·lusió ells també van conservar per nosaltres.

Sincerament crec que es farà vida al poble quan "TOTS JUNTS VOLGUEM FORMAR-HI PART". Seria una il·lusió poder-hi crear llocs de treball. Em considero client dels comerços i negocis del poble i n'estic satisfeta.

Engresco els joves futurs emprenedors i amb il·lusions de crear comerços i altres activitats que puguin fer de Vilaplana un poble més pròsper.

EXPERIÈNCIA AL SENAT

Sovint els lleons del Congrés dels Diputats són prou ferotges com per eclipsar altres edificis de tanta importància com els que flanquegen ells. I és que dins del Congrés és on realment hi transcorren les picabaralles entre polítics i on l'olla bull més, i aquesta cara més morbosa de l'espectacle polític és la que lamentablement dóna més audiència televisiva i més portades als diaris. D'aquesta manera el segon amfiteatre (i dic amfiteatre per que en moltes ocasions a les grades del parlament hi transcorren vertaders espectacles circenses) més important d'Espanya queda totalment eclipsat o, seguint l'anterior metàfora, insonoritzat pels estrepitosos rugits dels lleons de bronze del Congrés. Em refereixo ni més ni menys que al Senat. El seu anonimats és tal que molts dels que estareu llegint aquest article només tindreu un borros record de com és la seva sala principal. Però tot i així la importància d'aquest òrgan de govern és molt gran, ja que és allí on, a través d'una posterior lectura feta al Congrés, s'aproven les lleis, que seguidament són firmades per la inamovible monarquia espanyola i introduïdes al famós "Boletín Oficial del Estado".

És per aquest motiu, i en ocasió del trentè aniversari de la democràcia a Espanya, que el Senat va organitzar unes jornades el passat 21 de Juny en aquest edifici destinades als joves de primer i segon de Batxillerat, i d'aquesta manera apropar la política a aquestes persones, que moltes vegades se'n desinteressen, i poder ensenyar com treballen els senadors. Un d'aquests aproximadament dos cents joves de tots els confins d'Espanya vaig tindre la sort de poder ser jo, en representació del meu institut, l'IES Gabriel Ferrater de Reus.

En proporció als senadors de cada província d'Espanya van viatjar a Madrid el mateix nombre d'alumnes. Els de Tarragona vam ser tres, però el total de catalans érem una vintena sense comptar els acompanyants. Tot i així, comunitats com Castella - Lleó ens van superar.

"Casualment" tots els alumnes que no pertanyien a la comunitat autònoma de Catalunya es van poder allotjar a Madrid tres dies. En canvi els catalans no, ja que vam haver d'agafar el famós AVE a les sis del dematí del mateix dia en què es celebraven les jornades i marxar a les vuit de la tarda, sense oportunitat de poder conèixer una mica més Madrid ni els

altres nois i noies. Però bé, tot sabem que Espanya, i per molt que alguns demagogs que tenen la sort de poder aposentar-se a les cadires més importants de les institucions com el Senat s'empenyin a negar-ho, no és una pasta homogènia.

Així doncs, al dematí ens van distribuir en comissions de dotze o tretze persones independentment de la comunitat per debatre alguns temes. Juntament amb asturians, aragonesos, canaris, una madrilena i jo, l'únic català del meu grup, vàrem debatre el tema del esports com a una alternativa d'oci, tema del qual no puc precisament jactar-me de saber-ne molt. No obstant, vam arribar a la conclusió que actualment molts joves opten per quedar-se a casa davant la consola, on tenen un Etoo o un Beckham jugant a futbol i per tant l'esport, en un sentit amateur i lúdic que busca mantenir el cos i la ment sa i en equilibri, no viu precisament un dels seus moments de màxim esplendor.

Després d'un dinar d'aquells que intenten assemblar-se a la gran cuina que impulsen els millors cuiners del món (el primer dels quals és català) però que només aconsegueixen mirades furtives d'angúnia, i d'una visita guiada per les habitacions més emblemàtiques del Senat (antic convent de frares), a les parets de les quals hi reposen alguns dels quadres més famosos de l'art del segle XIX espanyol, com el que Maria Cristina perd la regència de la corona espanyola després de la mort del rei Alfons XXII, va arribar el moment més important

ENTREAUTOT
BENZINERA AUTORENTA

CARBURANTS VILAPLANA

DISTRIBUCIÓ A DOMICILI DE GASOILS

Comandes: 977 328 417

Tot tipus d'articles pel seu vehicle - Obert 24 h

de la jornada. Un membre de cada un dels grups, el ponent, havia d'exposar davant les grades plenes d'alumnes les conclusions que s'havien extret entre tot el grup. Una asturiana va ser l'encarregada d'explicar la situació que segons nosaltres viu l'esport a nivell amateur.

Tres hores d'exposició van fer falta per tal que tothom pogués explicar el que pensava, tres hores que van servir per poder sentir tots els dialectes de l'espanyol i també totes les llengües de l'estat i per tal que els polítics prenguessin nota de que és el que pensa la joventut dels temes d'actualitat com l'habitatge o la immigració.

Tot i que en molts casos es va optar més per l'oratoría eloqüent i sense molta idea de fons, penso que aquestes jornades van servir als polítics per a

reflexionar sobre alguns punts, ja que molts dels discursos van anar dirigits a la inútil batalla i bipolaritat que hi ha al Parlament actualment. Però també ens va servir a nosaltres, els petits senadors, per poder veure quin és el procediment que segueix una llei per tal de ser aprovada i de la manera com treballen els polítics, que moltes vegades pot semblar una mica de "panxa contentes" però que realment s'ha de reconèixer que suen molt, tot i que com ja he dit abans, actualment ho fan atacant-se recíprocament i sense treure suc als temes socials que interessin.

Tot i així trobo que el debat va ser incomplet ja que es va parlar molt dels temes que es decanten més cap a la moralitat i a quedar bé, però no es van tractar temes latents a la realitat social d'Espanya i que són ni més ni menys

que les guerres fraticides entre els que volen acceptar una Espanya multicultural i amb diferents nacions i els que encara intenten arrossegar a aquest país, que ja ha estat prou maltractat pel retràs respecte Europa durant molts segles, a la idea de la España única i unida.

Per tant també he de dir que l'esperit espanyol d'evadir-se de la realitat i fer veure que "aquí no pasa nada y que España va bien" s'ha vist reflectit en aquestes jornades, igual que fa poc es va veure reflectit en la llei de la memòria històrica.

Serà que actualment els polítics només es mouen per buscar vots i això implica amagar-se quan cal i treure pit quan és necessari...?

BRUNO ANGUERA GARCIA

LES CRÒNIQUES PEPERES (XI)

• Tècniques d'assetjament.

Des de l'antiguitat que és ben coneguda la tàctica del setge per part del conqueridor amb l'objecte de sotmetre una ciutat, una plaça forta, etc, sense esmerçar-hi gaires recursos materials ni vides humanes. Consisteix a tallar el subministrament de la població tot impeding-ne les entrades i sortides mitjançant l'encerclament militar fins que la gana i les necessitats acaben per minar les forces i la moral dels defensors i els porta, bé al suïcidi, bé a consumir les darreres forces tractant d'occir algun enemic tot presentant-li batalla, una batalla desesperada, la darrera. Aquesta fase sol anar acompanyada d'episodis dramàtics d'incendis i d'autodestrucció

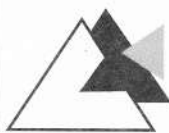
per tal d'impedir que l'assetjant es pugui aprofitar de cap dels seus béns, fins i tot es mata la canalla perquè no caigui en mans enemigues. La història en va plena d'aquests episodis. A un servidor, de petit, li n'explicaren unes quantes. Són ben frescos en el meu record els noms de Sagunto i Numancia, entre d'altres, que els mestres espanyols ens ponderaven fins a fer-se pesats. Curiosament ni Sagunto ni Numancia no van tenir cap transcendència pel que fa al decurs de la història però es veu que enaltia els valors patrioters -espanyols, per descomptat- malgrat que Espanya com a tal encara trigaria, pel cap baix, un parell de mil·lenis en constituir-se. Hi ha a la història, però, uns quans episo-

dis d'assetjaments que sí que tingueren transcendència, i molta; tanta que constituïren les bases de l'actual ordre de l'Europa dels estats. Curiosament, cap mestre no me'n va parlar, no sé si per seguir una lògica estratègica de manipulació mental i històrica o simplement perquè els mateixos mestres no ho sabien. Això últim és prou plausible (juro que em van vendre Andorra com una república). Com carall havien de saber que fins el s. XV encara hi havia uns estats (regnes) que es deien la Provença, Occitània o la Gascunya... El cert però, és que els diversos setges sobre Tolosa de Llengadoc per part del rei de França, esperonat pel Vaticà, el posterior enderrocament de les muralles

Josep Tost

QUEVIURES i
TRANSPORTS

Dr. Mallafrè, 12
Tel. 977 81 50 87
VILAPLANA

RAFEL MARTINEZ
AGENT D'ASSEGURANCES

CAMÍ DE L'ALEIXAR, 40 B
TEL./FAX 977 31 33 99
43202 REUS (Tarragona)

Dietètiques Cabré, C.B.

- ALIMENTS NATURALS I DE RÈGIM
- HERBORISTERIA
- CONSULTA NATURISTA

C/ dels Jurats, 19 - 43205 REUS
Tel. 977 31 52 55

Opinió

defensives, el setges de Carcassona i més tard el de Montsegur, (a qui no li sona allò de "mateu-los a tots, Déu ja coneixerà els seus", em refereixo, és clar, a Simon de Monfort) determinaren la línia política, ideològica i religiosa que havien de seguir els pobles que, més tard, constituïren els estats actuals, amb molts factors aleatoris d'injustícies i braguetaes.

El cas de Catalunya és una mica més recent. Catalunya caigué sota el domini polític dels espanyols després de la guerra de Successió, que van guanyar els Borbons (no pas els espanyols, que aquests no n'han guanyada mai cap) i amb la guinda final d'un setge, també: el setge de Barcelona. A l'escenari defensiu de la ciutat no es va arribar al suïcidi col·lectiu ni res de tot això però també hi van tenir lloc episodis absolutament dramàtics i d'un heroisme que impressionà al mateix Felip Vè, malgrat tot, de res no va servir davant de la pressió dels exèrcits borbònics i la ciutat, com totes, al final va caure i, sense massa escarafalls i en molt poc temps, els barcelonins recuperaren el pols de la normalitat quotidiana, amb l'única diferència que el tros havia canviat d'amo. Però amb la derrota militar no n'hi ha prou per assimilar en un tres i no res tot un poble; compte, un poble superior amb molts aspectes al castellà. Aleshores va començar l'ambiciós procés de canviar l'identitat nacional de les persones i, amb això sí que han estat intel·ligents, de seguida van comprendre la importància de la llengua, i encara que sabien que la substitució era un procés molt lent, es van posar les piles immediatament i, mans a l'obra, van crear una eina que semblava d'una eficàcia abassagadora, a saber: els Decrets de Nova Planta on, mitjançant un reguitzell d'obligacions,

prohibicions i maniobres de descrèdit, hom pretenia l'anul·lació de l'identitat catalana (també valenciana i balear). No ha estat fàcil, però. Aquells decrets no van assolir l'èxit que hom esperava i sense cap més mesura haurien fracassat perquè el poble català, rebec fins fa ben poc, va ser fidel a la seva llengua i senyes identitàries.

I ara, però, ¿què està passant? Doncs mira, de passar, passar, passen moltes coses però l'objectiu final és el mateix: el total anorreament del poble català i, per descomptat, dels Països Catalans. Com? Molt senzill, mitjançant la colonització i -no podia ser d'altra manera- l'assetjament. La colonització a la que ens veiem sotmesos, té un component d'ambició afegit: no pretén únicament l'espoli de la colònia, la colonització també és cultural, hom pretén assimilar, per això celebrem Sant Isidre i no San Roderic (quina vergonya, foraster i per postres madrileny) ¿A algú li calen més exemples? a més, ara l'assetjant disposa d'uns instruments inèdits fins fa ben poc: TV, cinema, internet..., que permeten l'adopció d'unes tècniques molt subtils i d'una eficàcia inqüestionable. L'ocupació física, però, va començar discretament a començaments del s. XX. Els primers contingents van ser totalment assimilats, però a l'època franquista la cosa s'agreujà perquè es va convertir en un fenomen de masses. Els assentaments, en aquest cas es produïren a les àrees suburbials urbanes. Tant bon punt consolidada la perifèria com a cap de pont, es va anar prenent el nucli urbà de les ciutats. Naturalment en aquest procés, molts colons acaben per abraçar el poble que els acull, però abunden molt les actituds arrogants i prepotents per part dels nouvinguts, massa. Tanmateix, la conversió identitària, ara, ja només es

produeix en un sentit. Superats numèricament en unes proporcions inassumibles, el procés es troba a les acaballes. Ara, en ser minoria, un fet marginal diria jo, ni interessem ni ens fem respectar, fins al punt que hi ha qui s'atreveix a dir bajanades tant inversemblants com aquella que el castellà està perseguit a Catalunya o pot aparèixer un partit com Ciutadans, que reivindica llibertat no a l'opresor, sino a l'oprimit, que malda per conservar un bri del poder polític que se li esmuny.

Ara mateix, al medi rural crec que hi té lloc l'última etapa de la colonització d'aquest país. Els és molt fàcil perquè tenim les defenses molt debilitades i la població autòctona ha perdut definitivament l'autoestima, s'ha cansat de fer oposició i col·labora obertament amb els colons, també amb els colons d'última generació. Això es nota sobretot perquè els parlem la llengua de la metròpolis. Els fem, doncs, el lilit sense gaire sentiment ni consciència de ser-ne còmplices ni d'adoptar actituds servils. Però ves per on, torna a funcionar la vella tàctica del setge. Sí, al medi rural també... La cosa funciona així: primer s'ocupa el terme, es compren propietats, es tanquen les finques, es delimiten espais i després, en un assalt final, es pren el nucli. Passa com a l'escola, sí, no riguin, els nens "hi juguen" (quina gràcia) un paper crucial en el procés: es comença pel pati i s'acaba per les aules. Un servidor, però, els vol trametre un missatge de tranquil·litat Això va molt poc a poc i molts ni tan sols arribaran a veure el final del procés perquè manquen encara -pel cap baix- uns vint anys per completar-lo. A més, això és com la mort, no se l'ha de témer la mort perquè quan ella és, nosaltres ja no hi som i tururut, tururut...

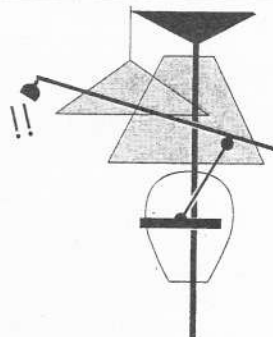
LO PEP PELAT

C. de Benidorm, 11 (cant. Peníscola)
Tel. 977 75 05 30 - 43205 REUS

NUVIS

- Preus especials per a la vostra llista... i col·locació GRATUÏTA!!
- Pantal·les a mida
- Tots els estils
- Il·luminació de jardí

LA FESTA DEL "CORPUS"

La festa del "Corpus" és la solemnitat que se celebra el primer dijous després de la festa de la Sma. Trinitat i que últimament ha passat al diumenge següent. Ara és anomenada Solemnitat del SS. Cos i de la Sant de Crist.

La primera celebració d'aquesta festa fou a la ciutat de Lieja (Bèlgica) a l'any 1246 i el papa Urbà IV la va introduir a tota l'Església a l'any 1264 contribuint a popularitzar la devoció eucarística. La festa es convertí molt aviat en una de les principals solemnitats de l'any, assistint a la processó tots els estaments socials. La processó del Corpus es convertí en un ritu propi amb caràcters de manifestació pública de la fe catòlica i d'homenatge a la santa Eucaristia.

Ha estat escrit que, "instituída el 1264, constitueix l'apogeu de l'Edat Mitjana" i ha estat afegit: "Així com la Sma. Eucaristia representa el centre i el cim de tota la nostra vida religiosa, el moment més alt de la vida cristiana i el més sant dels sacraments, així la festivitat del Corpus Domini, a part de la Pasqua

i el Nadal, és la més radiant de l'any litúrgic, perquè marca el triomf del Rei eucarístic, i la seva institució és la més eloqüent expressió de la vida religiosa i eclesial de l'Edat Mitjana" (Bernhard Ridder).

I Schnürer afirma que "la fe cristiana celebrà el seu més alt triomf litúrgic quan es començà a adorar públicament pels carrers de la parròquia i de la ciutat el misteri de l'Eucaristia i a portar en processó el Sm. Sagrament en el dia del Corpus Domini, mentre el cor cantava: "Lloa, Sió, al Salvador, el teu Guia, el teu Pastor amb himnes i càntics".

Quan el papa Urbà IV, l'11 d'agost de 1264, estengué la festa del Corpus a tota l'Església, tot i no fer cap esment d'una processó eucarística, es prengué ràpidament el costum de mostrar als fidels les espècies eucarístiques durant una solemne i gran processó.

La processó del Corpus, la benedicció final i l'exposició prolongada del Santíssim sagrament damunt l'altar, va donar lloc a la construcció de relicaris en forma

de custòdies i, sobretot en l'època del barroc es van construir grans retaules i esplèndides custòdies. Precisament la nostra Parròquia té un model molt valuós de Custòdia barroca.

Quin sentit tenen les processons?

La processó és la imatge d'una humanitat en camí.

La processó és un ritu que respon a una exigència humana i religiosa.

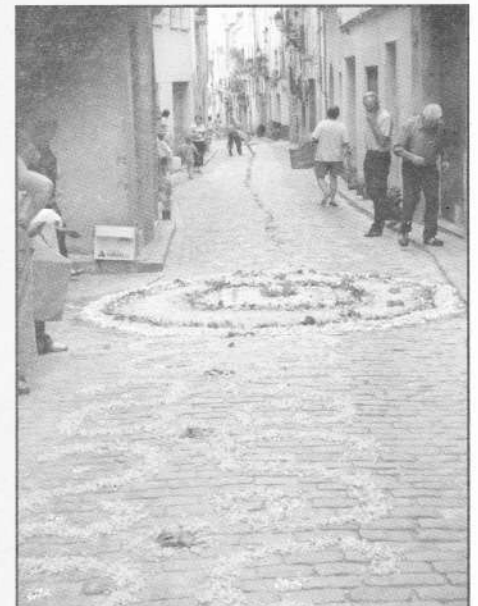
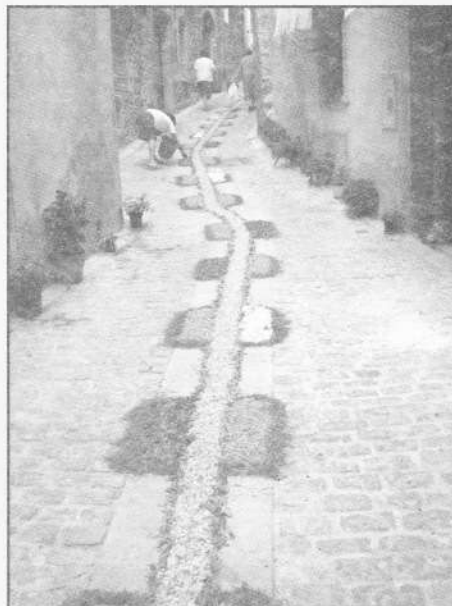
És un signe revelador de la història de l'home presentat per una llarga fila de gent, unida per diversos lligams i ideals, que avança conjuntament...

La processó ens recorda que tots som pelegrins, que vivim en un clima d'èxode quotidià i ens trobem itinerants pel mateix camí, adreçats tots vers una pàtria comuna. Si caminem junts pregant i cantant, llavors ens sentim més agermanats. D'aquesta manera la processó esdevé meditació, professió de fe, penitència de les culpes, petició de gràcies, agraïment i compromís de vida nova.

SR. RECTOR

CORPUS 2007

Una mostra de les catifes que es podien veure al nostre poble, el dia 10 de juny, a la processó de Corpus.

LA REDACCIÓ

Història local

RECULL DE DIFERENTS NEGOCIS I DIVERSES MANERES DE GUANYAR-SE LA VIDA A VILAPLANA

Varen dir-me si volia fer un escrit per "Lo Pedrís". Em feia una mica de recança, però al mateix vespre quan les nenes dormien tot i esperant els seus pares, em vaig posar a escriure alguns dels meus records de la meva infantesa i també de més gran.

Tinc 71 anys, als 3 arribava a Vilaplana amb la meva mare des d'El Pont d'Armentera. Passaré a dir-vos com tenien que espavilar-se els avantpassats per buscar-se el pa de cada dia. La misèria desperta els sentits.

Actualment tenim varies botigues; carnisseria, fleca, farmàcia, comestibles, restaurant, una casa rural i una altre a punt d'obrir, perruqueria.

Antigament teníem:

- Comestibles: Ca la Maria Torera casada amb el Pep Manco, recordo els càntrics penjats al sostre. Posteriorment va passar a la Montserrat i el Pep Damo i ara és tancada per jubilació.
- Cal Gori: Propietat de la Teresina i el Tianet tenien uns pots de vidre molt macos plens de caramels i barretes de sidral.
- Ca la Fortunada: Jo hi anava a comprar oli per la màquina de cosir. Tenia fils, xecs i agulles de tota mena.
- Cal Ritu: Tenien de tot, botiga de comestibles, bar, sala de cine i ball i com ballàvem, dintre la misèria érem feliços i teníem il·lusió, també tenien trencadora d'avellanes ara la té el seu fill. A Cal Marcelo també tenien trencadora

- La Maria de l'Agustí que estava al carrer de la pujada, fou traspassada a la Maria i al Feliu i més tard a la Carmeta Justa i l'Albert a la plaça de la vila.

- Cal Teodoru que durant molts anys la portava la Maria de cal Serru. Aquesta botiga es la única que resta oberta i la porta la Maria del Carme.

Farmàcia

Del Joan Martí de l'Aleixar, preparava molts medicaments en uns morterets molt petits que després els pesava amb uns pesos molt petits.

Joan Lluís Rom traspassada a la Maria Teresa Huguet, una gran professional pel seu bon tracte.

Fleques

Eren tres, ca l'Olla tancat, Cal Sisquet tancat i cal Fulantí esperant la jubilació.

Ramaderia

Ramon Canet, Maguinyo, Peirona ara tenen restaurant, Isidre Farré Magí, Sebastià de mas del Coll tots originaris de la Mussara. Ramon Pastor de la Figuera i del poble cal Serru. El Sinto i l'Antonio Vaqué tenien vaques l'Antonio també va tenir tossinera.

Cafès

Ca la Sunta que el portava el Pepet Bidó. Micalet de Vinebre, que també era sabater i xollava animals. Salvador Sabaté, traspassat unes quantes vegades, també era una bodega avui el regenta la família Casades.

Premses

Cal Manan i cal Bruno. Ara la Cooperativa

Merceries

Remei Llovera, Magdalena Vall, avui les dues estan tancades.

Perruqueries

Teresa Teodora, Pepita Júlia, la jove del Rosendo, Pilar del Marceliano, Josefa Moya. La Mercè Sabatera pentinava a domicili. Avui tenim una perruqueria que la porta la Maria Elena.

Ferrers

Pep Domingo i Rosendo Alsina avui no tenim cap ferrer al poble.

Modistes

Mercedes Puixalà, Maria de cal Morenet, Maria Virella, Josefina Abelló, Margarita Munté i Palmira Traguany, sastressa la meva mare i la Lola Batjau.

C. Casal, 3
Tel. 977 81 56 52
43380 VILAPLANA (Baix Camp)

Fusters

Ramon Fuster marit de la Serafina que també tenia una petita botiga amb coses per la canalla, Pepet Bidó que feia les caixes de morts i Josep Virgili l'únic que està en actiu.

Paletes

L'Osebio, Pere Juan, Anton Torras traspasat al seu fill, Sebastià Gori també traspasat als seus fills, el Jesús i Antonio que eren de fora vila.

Pintors

Juan Garcia "Pitxi" dissortadament mort en accident i gran persona, el seu fill continua amb la tradició, quant d'orgullós n'estaria el teu pare, el Salvador Sabater i l'Alvar Juanpere

Algutxils

Josepet Olla, Pep Sinto ara el seu fill Pere Ramon que a la vegada enterra els morts, ajudat per Lluís López.

Cases de Pensions

La Serafina, Maria Rosa, Clàudia. La Serafina la més atrevida feia dinars i sopars per els soldats que venien del campament dels Castillejos.

Carreters

Cal Carxot i l'Adolfo transportaven fusta i carbó dels boscos, feixos de llenya pels forns de pa i avellanes.

Cotxe de línia

L'Hispano i l'Isalde feien els viatges de la vila a Reus, conduïts per Pep línia Teodor i el Teodor Tost últimament l'Antonio Queralt i ara ho fa una empresa de Reus.

Barberies

Cal Melitón el "chit Nardu" el Mantaquero, el Josep Maria Sabina, el Josep Maria Badó i el Llorenç Juanpere.

Aquestes son les vivències de la meua vida al poble de Vilaplana que amb cinquanta anys a sofert una transformació radical. De la pagesia poc en queda, ara es treballa fora vila i el poble viu de les pensions.

Qui tornarà al camp en dos mesades dobles i un mes de vacances?

P.D. Perdoneu els renoms, crec que és una manera més entenedora per reconèixer millor. Dispenseu si em deixo algú.

ISABEL VERGÉS

TELÈFONS D'INTERÈS

Ajuntament de Vilaplana	977 81 50 12
Bombers	112
Butano-Gas Reusense	977 75 54 17
Caixa Agrària	977 81 51 63
Coop. Agrícola	977 81 51 12
CAP Borges	977 56 01 15
Casal	977 81 56 52
Escola	977 81 58 07
Emergències	112
Farmàcia	977 81 53 79
Guardia Civil Selva	977 84 40 09
Metge	977 81 51 39
Urgències (Ambulàncies)	061
Taxis Reus	977 34 50 50
Parròquia	977 81 50 37

Caixa Tarragona

construccions

JOAN MESTRE SL

C. Major, 32-3r • 43380 VILAPLANA
Tel. 977 81 51 73

DISCURS DE CONSTITUCIÓ DE L'AJUNTAMENT. MANDAT 2007-2011

La constitució de l'Ajuntament és un acte solemne que posa fi a un procés llarg i complex - però a la vegada ple d'emocions- que culmina en l'elecció dels membres del consistori i del seu alcalde, persones que han de dirigir la voluntat d'una comunitat - el nostre poble- durant els pròxims quatre anys.

Però aquest procés no seria important si no fos per l'equip de persones que conformen l'Ajuntament, amb l'alcalde al davant, que han adquirit el compromís de conduir el poble seguint la ruta marcada pel programa electoral i amb el suport de la voluntat popular.

La candidatura Units per Vilaplana - Esquerra Republicana de Catalunya - Acord Municipal ha estat la candidatura votada àmpliament per la majoria dels vilaplanencs i les vilaplanenques a les eleccions municipals del passat 27 de maig, amb un 52,53 % dels vots.

Després de la molta feina feta durant els últims quatre anys per l'equip de govern que he tingut l'honor de presidir, i els bons resultats obtinguts en les eleccions, no sorprèn a ningú si us dic -us diem- que estem molt satisfets.

Per tant, aprofito, en nom dels meus companys i en el meu propi, per donar les gràcies pel suport rebut, que avala la feina feta durant el mandat que acaba i ens encoratja a continuar en la mateixa línia de treball.

Arribat aquest punt, voldria agrair els companys de viatge que deixen l'Ajuntament. Em refereixo a la Carme, que hi ha estat 3 mandats, i en especial a l'amic i company Jordi Pellicé, persones que durant aquests anys han posat a disposició del poble el seu coneixement i saber fer.

També vull oferir tot el meu suport i ajut als nous regidors, el Jordi Mateu i el Carles Torruella, i encoratjar-los a treballar pel

poble, que, en definitiva és el compromís adquirit amb els vilatans.

Durant la campanya electoral, totes les candidatures que s'han presentat a les eleccions han exposat els seus programes electorals i propostes. Analitzats els continguts, es constata que hi ha coincidències programàtiques, però he de confessar que hi ha més diferències, i sobretot pel que fa a les línies estratègiques de govern i a la manera de portar-les a terme, com hem fet i demostrat abastament aquests últims quatre anys al govern.

Però la diferència més gran i infranquejable, avui per a avui, amb les candidatures del PSC i CIU es troba en la direcció de

l'Ajuntament. Al meu entendre, els dos grups i els seus caps de llista -que han estat i són regidors- han obviat acords que han pres a l'Ajuntament per tal de criticar equivocadament la gestió realitzada per Units per Vilaplana.

Les crítiques s'han adreçat principalment a la vessant econòmica, i ho han fet de forma incorrecta i mal documentada, presentant les dades erròniament per tal de confondre i amb l'única finalitat de batre amb tots els mitjans i a qualsevol preu la credibilitat de la nostra candidatura.

Durant els últims quinze dies, els posteriors al passat 27 de maig, dia de les eleccions, no hem pogut intuir, constatar o comprovar cap moviment públic o privat d'un replantejament de l'estratègia dels grups de PSC i CIU posterior a la voluntat expressada pel poble el passat 27 de maig. Vist l'excel·lent resultat assolit per la candidatura Units per Vilaplana, que tinc l'honor d'encapçalar, vull manifestar públicament que continuarem treballant seguint el full de ruta marcat pel programa electoral per millorar el benestar del poble de Vilaplana i dels seus ciutadans i ciutadanes.

Per acabar, desitjo que cadascú, des de la seva posició a l'Ajuntament -que és la que ha decidit- sàpiga estar a l'alçada que li correspon.

En definitiva, espero i desitjo que a partir d'avui el treball a realitzar per cadascú de nosaltres a l'Ajuntament de Vilaplana -que no és poc- compleixi les expectatives esperades i desitjades pels ciutadans que ens han fet confiança. Així sigui.

Molts èxits i moltes gràcies.

TOMÀS BIGORRA I MUNTÉ

ALCALDE

VILAPLANA, DISSABTE 16 DE JUNY DE 2007

Caixa Tarragona

Rutes per caminar

EL CAMÍ DE L'ALBIOL

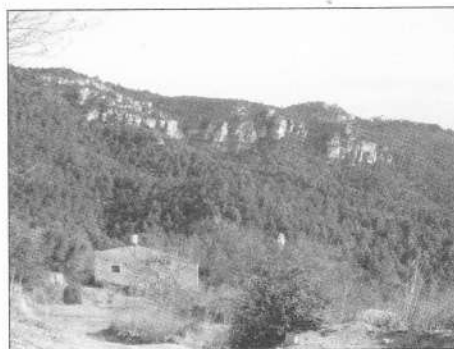
Vaig prometre fer-vos arribar a l'Albiol i aquí em teniu, amb la feina feta. L'excursió és llarga i ens demanarà, en algun bocí, un cert sentit de l'orientació, però és interessant, sobretot, pel fet que passa per l'antic camí de l'Albiol: una franja de terra propietat d'aquest poble i que pretenia assegurar un dret de pas per als seus habitants fins a l'antic camí de Reus (ara marcat com a GR-172).

Sortim de Vilaplana per la carretera en direcció cap a Prades, passat el km 8, a mà dreta surt el camí que, més o menys planejant i passant a la vora de camps cultivats, ens portarà fins al mas d'Anguera (abans haurem passat la cruïlla amb el GR i pel davant de l'ermita). Caminem per darrera del mas, arran de paret i passem pel costat d'una porta tancada que barra el camí, però no el pas. No gaire més tard, arribem al mas de Vallverdú, on hi ha una magnífica era i un parell d'alzines que ens ofereixen una bona ombra.

Arribant al mas de Vallverdú veiem que el camí per on veníem es bifurca, nosaltres anem cap a l'esquerra (la bassa rodona ens queda a la dreta), vorejant un tros de terreny erm. Per la nostra esquerra, arriba una pista, nosaltres continuem recte endavant, el camí s'endinsa al bosc. Passem pel costat d'una mina d'aigua (a la nostra esquerra). Continuem. A poc a poc, el camí es va desdibuixant a causa de la gran quantitat d'estepes negres que l'envaeixen, probablement estem seguint una pista de desembosc. Arriba un moment en què el camí fa un gir pràcticament de 90º, s'encara cap al nord i comença a fer pujada. Més endavant veiem una bifurcació a mà esquerra: no l'hem d'agafar, nosaltres hem d'anar recte amunt. Més amunt, la pista de desembosc, ara ja coberta completament d'estepes negres de més d'un metre, es torna a bifurcar: nosaltres continuem cap a la dreta.

De cop i volta, la pista per on veníem s'acaba. Però si ens hi fixem, veurem una fita que ens indica per on va, més o menys, la mica de senderó d'enllaç amb el sender de pujada a l'Albiol. Està brut, però simplement es tracta d'anar endavant. Fem cap a un sender una mica més evident.

Quan ja siguem en aquest sender cal anar seguint-lo, de vegades, fins i tot hi ha alguna fita. La pujada és constant, amb algun tram especialment fort. L'últim bocí, el que ens permet salvar l'últim cingle, encara conserva algun vestigi de l'empedrat.

Quan ja anem de pla, el sender que hem seguit fins ara desemboca en un altre de més fressat: és el del camí o grau de les Marrades i, a més a més de fites, hi veurem marques triangulars de pin-

tura groga. Si féssim l'excursió en sentit contrari, l'entrada cap al sender del camí de l'Albiol està indicat per dues fites, una a cada banda.

Així, doncs, hem fet cap al camí de les Marrades. Ara, per continuar cap a l'Albiol, hem d'anar cap a l'esquerra. El sender desemboca en una pista, que també seguim cap a l'esquerra, i aquesta pista fa cap a una altra, la que ve de la carretera i els plans de Nebot i va cap a l'Albiol. Anem, doncs, cap a la dreta. A partir d'aquí no hi ha cap problema, ja que si seguim unes marques blaves i grogues no ens hem de perdre pas. Al llarg d'aquest agradable camí, passarem per l'ombra d'alzines, a prop de la font Major, pel costat de les restes d'un pou de gel i tindrem bones vistes cap al Camp de Tarragona. L'últim quilòmetre abans d'arribar a l'Albiol es camina per asfalt.

La tornada des de l'Albiol cap a Vilaplana, la fem per l'anomenat Camí dels Cingles, tot marcat amb franges de color blau i groc. De fet, al començament, retornem pel mateix lloc que hem vingut, passem de llarg la cruïlla amb el camí de les Marrades, el mas de Nebot, travessem la carretera i anem cap a la font del Roure. Des d'aquí, sempre seguint les marques blaves i grogues, anem resseguint els cingles Clos i del Martí, baixem cap al camí de les Tosques i, d'aquí, cap al poble.

Sobretot, no feu aquesta excursió en dies calorosos ni tampoc en època de batudes de caça!

ESTER BORRÀS GIOL

CALA PEIRONA
RESTAURANT

Carrer d'Àngel Guimerà, 1 43380 VILAPLANA
Telèfon 977 81 51 71

iberCaja

PROHIBIT PENSAR (I) CINEMA DE PROPAGANDA

En una de les escenes més recordades de Matrix (1999) al protagonista li ofereixen dues píncoles: una li permetrà despertar de la il·lusió en què ha viscut, l'altra el mantindrà en l'engany com si res no hagués passat.

Entretenir és segurament l'objectiu més banal, tot i que molt lloable, de qualsevol de les arts, inclosa el cinema. Malgrat tot, seria molt difícil trobar una pel·lícula, quadre o llibre que no transmeti alguna mena de missatge més o menys transcendent, un missatge tan subjecte a la voluntat de l'autor com a la interpretació de l'espectador, part activa del procés.

Però com espanta això d'interpretar! Interpretar vol dir pensar, reflexionar sobre una sèrie de fets i extreure'n unes conclusions, i precisament pensar és un acte generalment no massa ben vist pels poders establerts. Així que sí que ens poden evitar la temptació del raonament –moltes vegades no els cal massa ajuda per tal que “no pensem”, la veritat– doncs, per què no?

Per qüestions d'espai hem de simplificar. Podem dir que, bàsicament hi ha dues maneres “d'evitar” que pensem: donant-nos mastegada la idea o bé evitant que hi accedim. Així doncs, en aquesta primera part ens centrarem en el cinema de propaganda i deixarem la censura pel proper número. Esbossem quatre línies definitòries.

La voluntat de la propaganda és la difusió de missatges el contingut dels quals

té un caràcter ideològic amb el propòsit de simpatitzar o convèncer al públic per tal de provocar certes reaccions o comportaments, ja sigui per exaltació de les idees pròpies o bé ridiculitzant les contràries. Normalment acostumen a referir-se a idees polítiques, religioses o morals i no podem dir a priori que el missatge que transmeti sigui fals ja que més aviat acostuma a ser una exageració o desviació de la realitat vers allò que es desitja.

Els estats ben aviat foren conscients del cinema com a eina propagandística, un mitjà que va apassionar a les masses. Així doncs, van utilitzar-lo, com qualsevol altra mena d'expressió artística, per transmetre les idees pròpies del règim polític de torn, bé de forma doctrinal o bé més subtilment. En general, les dictadures són més proclius i menys dissimulades en utilitzar aquests mitjans de control però els sistemes democràtics tampoc se n'escapen tot i que acostumen a ser més subtils. De tota manera, uns i altres saben que una propaganda mal feta va directament al cubell de les escombraries així que cal fer-la interessant.

Posem un parell d'exemples: El triomf de la voluntat (1935) i La Guerra dels mons (2005) –si alguna vegada m'ho pregunten negaré haver unit aquestes dues pel·lícules en un mateix paràgraf-. En principi són cintes molt diferents i ho són, no ens enganyem però anem més enllà.

La primera exalta totes les “virtuts” del nazisme i les qualitats racials àries. Malgrat tot, prescindint de les idees que transmet es considera una gran pel·lícula i una obra mestra del gènere documental. Avui en dia segurament la trobarem una mica matussera pel que fa a contingut però no pel que fa a tècnica cinematogràfica. Ens hem de posar a la pell d'un ciutadà de fa setanta anys per entendre el seu poder de convicció i l'atracció del seu missatge. Potemkin deu anys abans ja havia establert càtedra amb una altra obra mestra ideològicament contrària, El cuirassat Potemkin (1925), glorificació de la revolució russa i per extensió del comunisme.

I què dir de La Guerra dels Mons?. En principi clàssic exponent del cinema de crispates, innocent novel·la de ciència ficció, entreteniu-vos a analitzar-ne el contingut en el context del món de després de l'11-S. No són pocs els que l'han vist com el clàssic exponent del cinema catastrofista basat en el temor cap allò desconegut i la por a perdre una determinada forma de viure que tan freqüentment trobem en el cinema nord-americà.

Així doncs, en general, les èpoques convulses sempre han estat proclius al cinema de propaganda i, pel que veiem a les notícies, ara sembla que en vivim una, així que hem d'estar atents als missatges que ens arriben. Potser caldrà que hi pensem.

JOAN M. ROVIRA

**P
L
A
C
I
T**

**ELECTRICITAT
FONTANERIA
CALEFACCIÓ
GAS**

Mas de l'Aleu, 14
43365 ALFORJA
Tels. 649200747 - 977816116

Alex Masdeu i Font
Picapedrer | Restaurador de pedres | Guitges

Mòbil
625 558 308
web
www.picapedrer.com
Correu electrònic
alex.masdeu@picapedrer.com

Carrer Doctor March, 1 | 43080 Vilaplana

COMERCIAL REUS
4 a t r e

• Subministrament
de papereria
i escriptori

Pere Benavent, 23 - Tel. 977 75 7760
Fax 977 75 76 78
Fax comandes 900 65 66 67
43205 REUS

RÀDIO PIRENAICA. EMISSIONS EN LLENGUA CATALANA RADIO ESPAÑA INDEPENDIENTE

Teresa Pàmies fou col·laboradora i corresponsal de la llegendària Pirenaica, com s'autodenominava *Radio España Independiente (REI)*, "emisora sin censura de Franco", des de la seva creació el juliol del 1941 fins al juliol del 1977. Escrivint sobre la seva experiència amb la Pirenaica, l'autora ha volgut informar-nos sobre la tasca realitzada per l'emissora de cara a aportar una mica d'esperança als derrotats per les tiranies protegides pel nazisme i el feixisme ascendents a Europa. I és especialment significatiu que, durant la seva llarga existència, l'emissora inclogués de manera continuada espais en català.

Autor: Teresa Pàmies
Editorial: Cossetània Edicions
Col·lecció: Memòria del Segle XX

EL PODER DE LA KABBALAH

És més que una eina de creixement que està de moda. En aquestes pàgines aprendràs com mirar al teu interior i guiar-te en el món des d'una perspectiva diferent. Comprendràs el teu veritable propòsit a la vida. Mitjançant una radical transformació interior, incrementaràs la teva energia creativa, arribaràs al control sobre els teus actes i gaudiràs de nivells espirituals de la teva existència desconeguts fins ara. L'antiga saviesa de la *Kabbalah*, et prepara per experimentar una excitant esfera de coneixement i significat i per acostar-te, de manera senzilla, al sistema que transformarà la teva vida.

Autor: Yehudá Berg
Editorial: Edicions Martínez Roca, S.A.
Col·lecció: Espiritualitat

ATLES DEL COMTAT D'URGELL

A l'*Atles del Comtat d'Urgell* els autors estudien el territori d'aquest comtat durant els segles VIII-X. Aquest comtat s'estenia per Andorra i les

actuals comarques de l'Alt Urgell, del Solsonès, del Pallars Jussà i de la Noguera. Mitjançant la realització de diversos mapes, ens permeten de conèixer el poblament, l'economia i les possessions dels principals senyors laics i eclesiàstics en època carolíngia.

Autors: Jordi Bolós – Víctor Hurtado
Editorial: Rafael Dalmau, Editor
Col·lecció: Atles dels comtats de la Catalunya carolíngia

RAQUEL VIRGILI

CATÀLEG DE MASIES I BÉNS A PROTEGIR DEL TERME DE VILAPLANA I LA MUSSARA

De resultes de la redacció del nou POUM de Vilaplana, en va sorgir un interessant document, que requereix la nova llei d'urbanisme, aquest document al qual ens referim és el Catàleg de masies i cases rurals del municipi. Com tots sabem, dins del municipi de Vilaplana hi ha agregat l'antic terme de La Mussara, que fou abandonat definitivament l'any 1961, el qual era format per un petit nucli aplegat al costat de l'església i per una constel·lació de masos escampats pel seu bast terme muntanyós.

Doncs bé, la feina de recopilació de les masies del nostre municipi no es va acabar amb les quatre o cinc que hi ha avui dia habitables o que amb unes raonables obres de reforma podrien acollir estadants, si no que el varem fer extensiu a la quasi quarantena de masos de l'antic terme mussarenc que surten anomenats a "Els topònims del terme municipal i del poble de La Mussara" escrit per Ramon Amigó i publicat l'any 1963. Darrera d'aquesta hi ha una incessant recerca, que durà més d'un any, per localitzar les ruïnes de les masies que el senyor Amigó anomenava en el seu treball, algunes d'elles amb més de dos-cents anys d'abandó.

Un cop s'aconseguia localitzar la casa es fotografiava i s'adjuntava a una fitxa on hi figurava la localització, com arribar-hi, l'estat de conservació i una petita ressenya històrica, a més el treball portava adjunt un mapa del municipi amb la localització de tots els masos catalogats.

A part dels masos del vell terme mussarenc, el treball també recull els dos grans masos que hi ha en el territori que formava el terme municipal de Vilaplana abans de l'any 1961 i tot un conjunt de casetes de camp que almenys compten amb dos pisos i més de cent anys a la seva esquena.

També aquest treball recull les construccions i vestigis que es troben dins el nucli de la població per tal de protegir-los, i reglamentar una normativa per impedir abusos i enderrocaments que malmetin el patrimoni local.

És per tots aquets arguments que hem exposat anteriorment, que el consistori vilaplanenc ha pres la decisió de publicar aquest treball per a donar a conèixer a les noves generacions el nostre ric i variat patrimoni d'arquitectura agrària i ramadera que tenim escampat pel nostre entorn.

Aquest llibre és a la venda des de la passada Diada de Sant Jordi, i encara que de moment sols es pot aconseguir a les dependències municipals, esperem, en un espai curt de temps, haver-lo distribuït en varis establiments del nostre municipi i a les més importants llibreries de la capital del Baix Camp. El preu de venda el públic són 25 euros.

AJUNTAMENT DE VILAPLANA

Medicina farmacèutica

PEU D'ATLETA

Definició

Es una infecció dels peus causada per fongs i que s'encomana amb molta facilitat, ja sigui per contacte directe o indirecte. Diferents exemples de com es contagia la infecció podrien ser: compartir tovalloles o sabates, trepitjar sense sabates llocs on hi ha persones que caminen descalces (gimnasos, banys, piscines, moquetes...), etc.

Els fongs són uns microorganismes naturals a la pell, però, quan existeixen les condicions idònies, es multipliquen, es desenvolupen de forma ràpida i causen infecció. D'infeccions per fongs, n'hi ha de moltes classes, però la més comuna és la tinea (tinya) o peu d'atleta. De vegades, s'acompanya d'altres infeccions fúngiques o bacterianes.

La pell de les persones es renova contínuament, i va desprenent unes petites escames que s'escampen pel terra i pel calçat de forma invisible. En les persones infectades, aquestes escames poden acompanyar-se d'espores de fongs. Les espores poden aguantar molt de temps fora de la pell, i en condicions molt adverses. En entrar en contacte amb la pell d'una altra persona, i en condicions favorables, els fongs es comencen a multiplicar, i d'aquesta manera hi ha una altra persona afectada de peu d'atleta.

Síntomes

Al principi, apareix una petita descamació que pica una mica i molesta. Els símptomes de més endavant són els següents:

- Pell esquerpada o escarada entre els dits dels peus.

- Petites butllofes.
- Vermellor de la pell.
- Sensació de cremor.
- Picor.
- Mala olor de peus.
- Si el peu està inflat i calent al tacte, ha de consultar-se al metge.

Els símptomes no apareixen tots alhora; se succeeixen de manera progressiva i sense cap ordre determinat.

Factors de risc

La humitat, la calor i el fregament ajuden al desenvolupament dels fongs. Per tant, qualsevol circumstància que afavoreixi qualsevol d'aquests factors comporta un risc de desenvolupar la infecció. Les causes més comunes són:

- Utilització de calçat tancat o de mitjons que no deixen transpirar els peus.
- Transpiració excessiva.
- Petites lesions a la pell o a les ungles.
- Estar-se moltes hores de peu o caminant.
- Treballar en un ambient humit: miners, mariners...

Tractament

Cal aplicar sempre les mesures higièniques, i a més:

- En persones amb suor i mala olor de peus, ja de controlar-se la suor amb pòlvors dessecants i eliminar la mala olor com a mesura per prevenir la infecció. Les pòlvors s'apliquen als peus, les sabates i els mitjons.
- En persones que, a més a més, presenten picor, dolor i descamació, s'aconsella l'aplicació d'antimicòtic tòpic (clotrimazol o miconazol), en pols, crema o vaporitzador. En general, s'aplica dues vegades al dia; prèviament, ha de rentar-se i eixugar-se bé el peu. El tractament ha de continuar-se fins a dues setmanes després de la desaparició dels símptomes.
- En persones propenses, en començar l'estiu, han d'aplicar-se les mesures higièniques i pòlvors dessecants per tal

pintura decorativa

Alvar Juanpere
Olivé

Sant Tomàs, 60 - Tel. 977 34 29 85
43201 REUS
Plaça de les Províncies, 1
43840 SALOU

- VARIETAT DE TAPES
- ENTREPANS
- LLESQUES
- ESMORZARS

Carrer del Casal, 3 • Tel. 977 81 56 52 • 43380 VILAPLANA

de prevenir les recaigudes.

En cas de no respondre al tractament, s'ha d'anar al metge, ja que caldrà un antimicòtic més fort per via tòpica o oral. De vegades, es fa necessari un antibiòtic a fi de tractar la infecció secundària que apareix en gratar-se.

Tractament homeopàtic

Graphites 15 CH, 5 grànuls 1-2 cops al dia. Cal un tractament de fons amb Sulphur, Sepia, Psorinum, Thuya i Silicea.

Tractament fitoteràpic

El tractament d'ús extern comprèn una barreja de noguera, romaní i pròpoli, i s'aplica tres cops al dia.

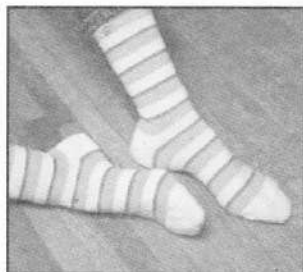
Mesures higièniques

Van encaminades a evitar tots els factors de risc que poden desenvolupar el peu d'atleta. Hi ha mesures orientades a impedir el contacte amb les espores i d'altres a defugir la humitat i la calor, que n'afavoreixen el creixement. Així, en destaquem:

- Bona higiene: rentar-se els peus cada dia amb aigua calenta.
- Eixugar-se bé els peus després del bany, entretenint-se entre els dits.
- No compartir tovalloles.
- Canviar-se els mitjons i les sabates cada dia, per tal que la suor es pugui assecar bé.
- Utilitzar sabates ben ventilades, tot evitant les de plàstic, les d'esport, les botes...
- Utilitzar sabates d'aigua a banys i piscines.
- Evitar caminar descalç pel terra o la moqueta dels hotels, albergs...
- És aconsellable que les persones amb una certa propensió a assolir la infecció utilitzin pólvores dessecants.

La teva
farmacèutica
t'aconsejarà el
tractament més
adequat.
Consulta-la!

M. TERESA HUGUET

VIALMA, SAT

Esclofolladora d'avellanes

Jaume Salvat Salvat
C. Major, 14 • 43380 VILAPLANA
Tel. 977 81 50 13
c-e salsa@maptel.es

PEDICULOSI CAPILAR

Tot i acabar l'època d'escola, hem de seguir alerta davant d'un problema cada cop més corrent a totes les cases on hi ha nens i nenes: la infestació i reinfestació per polls, que, encara que no posa en perill la salut dels nostres nens/es, està creant un vertader problema, ja que origina rebuig social degut a la falsa creença que és deguda a la falta d'higiene i a la marginalitat. Ni la longitud del cabell, ni el nivell socio-econòmic o cultural, ni l'edat o el sexe influeixen en l'aparició de la infestació.

Els polls (*Pediculus humanus capitis*) són insectes succionadors, hematòfags (xuclen la sang) i ovípars (ponen ous) i són visibles a simple vista (2 o 3 mm), però difícils de localitzar degut a la seva gran mobilitat. És més fàcil de localitzar els ous o llèmenes, de color blanc-grisós, que són immòbils.

La principal simptomatologia de la infestació és la picor, que es produeix per la reacció del cos humà a la saliva de l'insecte ja que l'home és l'únic hoste pel poll del cap, això vol dir que els animals, domèstics o salvatges, no els poden transmetre.

El poll es troba principalment a la zona del clatell i darrere de les orelles, on la temperatura és més constant i el cabell es trenca menys i pot sobreviure unes 24h fora del cap.

La forma de contagi principal és de cap a cap i poden ajudar alguns objectes que tenen contacte amb el cabell: pintes, gorres, etc... i el tractament va encaminat a l'eliminació dels polls i de les llèmenes i es basa en quatre mesures bàsiques que s'han de realitzar de forma coordinada:

1. Utilització de substàncies pediculicides: que només s'han de fer servir quan hi ha una infestació ja que la seva missió és eliminar el poll, per tant si no hi ha poll, no cal fer-los servir.

El plaguicida d'elecció en l'actualitat és la permetrina que es pot trobar a la farmàcia en concentracions des de l'1% a l'1,5%. Altres plaguicides són: piretrines, biòxid de piperonil, olis essencials, etc...

2. Eliminació mecànica dels polls i/o llèmenes dels cabells: Per a eliminar els ous el millor és fer servir una pinta de pues ben estretes, i agafar el cabell, si és llarg per metxes i anar-lo pentinant.

3. No oblidar les mesures generals per evitar la reinfestació i la disseminació: S'han de desparasitar les pintes, les cintes del cabell, els clips, les gorres i tot allò que pugui haver tingut contacte amb els polls, submergint-ho en una solució amb pediculicida durant uns 10 minuts. També es poden tenir en una bossa durant 24h, ja que els polls no viuen gaire temps fora del cos humà, però no és una mesura tan segura com l'anterior.

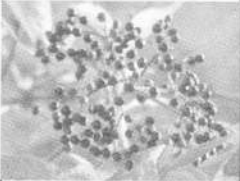
La roba s'ha de rentar amb aigua calenta (60°) i també es recomana utilitzar l'assecadora i/o la planxa de vapor.

4. Prevenir i vigilar la seva aparició: s'ha de revisar el cap del nen/a cada 7 o cada 15 dies, segons la seva predisposició al contagi.

Important: En cas d'infestació s'ha de comunicar a l'escola, ara que ve l'estiu, al casal d'estiu i als amics i familiars més propers del nen o nena.

MÒNICA MARINÉ GRAU - FARMACÈUTICA

Salut natural

NOM DE LA PLANTA	HÀBITAT I RECOL·LECCIÓ	CARACTERÍSTIQUES	PROPIETATS MEDICINALS	PROPIETATS CULINÀRIES	ALTRES PROPIETATS
SAÜC <i>(Sambucus nigra)</i> 	Es troba en boscos, marges dels rius o corrents d'aigua. Recollir a la primavera les flors i brots tendres; a l'estiu els fruits i a la tardor l'escorça. Les flors s'han de secar a l'ombra i guardar en un lloc sec i fosc. L'escorça secar al sol.	Arbust fins a 10m d'alçada. Tiges lleugeres de color marró grisenc. Fruits de color negre. TRADICIÓ És un dels arbres amb més potencial màgic en la cultura europea.	Ús extern: en càries i mal de queixal (decoció de flors). Per curar i desinfectar ferides o cremades (cataplasma de fulles tendres). Ús intern: refredats, angines otitis (infusió gargar).	Melmelada (quan el fruit és ben madur).	Cosmètica: barrejada amb l'aigua del bany és refrescant i contribueix a curar grans, rasca-des... Ebenisteria: la fusta és molt dura i és valorada per la fabricació d'estris agrícoles.
GRÈVOL, boix grèvol <i>(Ilex aquifolium)</i> 	Boscos de faigs i roures i en tanques de climes humits. L'ESPÈCIE A DISMINUÏT PER L'ACCIO DE L'HOMME. Actualment PROTEGIDA de la seva recolecció.	Arbre o arbust que pot arribar a 25m. Tiges erectes d'escorça llisa, gris clar i branques verd brillant. Fulles ondulades alternes amb fortes espines. Fruits de color roig brillant quan estan madurs. Hi ha 5 espècies diferents de grèvol.	Ús intern: diürètic, purgant, tranquil·litzant.	MOLT TÒXICA.	La fusta és molt utilitzada per fer estaves ja que resisteix la humitat. Un dels símbols de les festes de Nadal.
DENT DE LLEÓ <i>(Taraxacum officinale)</i> 	Camps conreats, vores dels camins i herbassars. Recollir les fulles a la primavera i assecar i guardar en un sac de roba.	Planta perenne molt variable fins a 40cm d'alçada. Tiges que sostenen les flors sense fulles.	Ús extern: en afec-cions de la pell, per cicatritzar; per la caiguda del cabell. Ús intern: estimulant de la funció hepàtica, diürètica (ni diuen pixallits) i laxant. Estimula la gana combinada amb altres plantes.	Amb les arrels, torrades i moltes, es pot realitzar un bon substitutiu del cafè. Es pot menjar com una verdura fresca	

Bibliografia: www.botanical-online.com; www.farmacologicoline.com

ROSA M MONTAÑA SERRES

Contes a la vora del foc

DITES SOBRE NATURA I BESTIAR

Aquesta és la segona entrega de les dites recollides i cedides a lo pedrís per la Maria del Carme Mestre. Moltes gràcies.

Mei Salvat

La mar, com més té, més brama.
A la vora del riu, no t'hi facis el niu.
Cel rogent, pluja o vent.
No hi ha rosa sense espines.
El meló, al matí és or, al migdia plata i al vespre mata.
Quan el sol surt, surt per a tothom.
La muntanya, qui la perd, la guanya.
Una poma per la set i una pera per les vuit.
No hi ha dissabte sense sol, ni vídua sense dol.
El pare ponent, té una filla a llevant, la va a veure rient i torna plorant.
Quan la boira és a la ribera, l'aigua a la canalera.
Boira perduda, aigua segura. Vent de serè, ni aigua ni res.
Vent de llevant, la pluja al davant.
Dia de vent, dia de turment.
Any de neu, any de Déu.
Amb temps i palla, maduren les nespres.
El foc és mitja vida; foc davant i foc darrera vida entera.
Mai plou al gust de tothom.
Quan el presseguer floreix i madura, nit i dia està amb mesura.
On no hi ha soques no hi ha bajoques.
Trons d'hivern, diables d'infern.
Romaní i noies per casar, sempre n'hi ha.
Quan al cel fan calderetes, a la terra fan bassetes.
Quan el dia creix, el fred i la fam neix.
Llamp previngut, val per dos.
Quan més petita és la nou, més soroll mou.
Si de prunes te'n fas un tip, aniràs a can Felip.
Sempre plou on hi ha més fang.
Vinya prop del camí, camí a prop de la riera i dona finestrera, solen tenir mal fi.
Mentre el sol fa claror, posa oli a la llumenera, per quan vingui la foscor.
Si no téns aigua al jardí, no hi plantis res, creu-me a mi.
L'aire corrent, mata la gent.
La sang no es torna mai aigua.
Si no t'ho demana el cos, no hi fiquis ni un gra d'arròs.
No facis horta a l'ombriu, ni edificis vora el riu.
Sol de forat, pica més que cap.
Mai roseguis, cap bolet que no coneguis.
Any gelat, any de bon blat.
Al cavall regalat, no li miris el dentat.
Al cavall maleït el pel l'hi lluu. El cavall que està acostumat a saltar, salta i saltarà. Gos fart, no caça.
Al gos flac, tot són puces.
El gos bordador, poc mossegador.
Cabra que bela, perd un mos.
De porc i de senyor se n'ha de venir de mena.
Fes bé amb bèsties que et tiraran coces. On vols anar bou, que no llauris? Bou vell, si no llaura ho entén. Qui diu que marxa i no es

mou, té més peresa que un bou.
Home casat, ruc espatllat.
El cucut, si al tres d'abril no ha vingut, és mort o està perdut.
Quan la merla canta i plou, senyal d'aigua "si Déu vol".
Brams d'ase no pugen al cel.
Qui no té feina, el gat pentina.
A cops de pedra, els pardals no van a ratera.
A so de timbals, no s'agafen els pardals.
Poll ressucitat, pica més que cap.
Dos galls en un galliner diu que no hi poden ser.
La mula del veí porta picarol, la meva també en vol.
A boca tancada no hi entren mosques.
Tenen el mateix dret a cantar els rossinyols que les granotes.
Qui només té un gat, amb ell sol es combat.
Què passa? Un ruc per la plaça menjant carabassa.
Mata el porc per gener, si vols que es conservi bé.
Gat escaldat, amb aigua tèbia en té prou.
El peix gros es menja el petit.
Gallina vella, fa bon caldo.
Si vols conèixer el teu cos, priva't el del porc.
La nit de Nadal que no fa lluna, de cent ovelles en viu una.
Mula guita, de tothom sospita.
La gallina blanca tot ho escampa, i la gallina negra tot ho arreplega.
L'home avar és com el porc, no s'aprofita fins que és mort.
No cal xiular gaire fort, si les bèsties són a prop.
Cavat de dones i llaurat de rucs, collita de pets.
Els gats són pels descuidats.
La guineu, quan no les pot haver, diu que són verdes.
Val més ser cap d'arengada que cua de lluç.
Si vols ser amic del gat, grata-li el cap.
Més val cabana buida que plena de llops.
Si no mates l'escarabat per fàstig o compassió, a la primera ocasió te'l trobaràs en el plat.
No facis el burro, que la palla va cara.
Quan plou i fa sol, passeja el cargol.
A la picada d'escurçó, ni hi ha temps d'extremunció.
Si téns el matxo mossegair, no badis mirant enlaire.
Quan passa l'anyell, para-li el mantell.
La bona música, amança les feres.
Pel gener cada ovel·la el seu corder, si no a la tripa al braguer.
Una oreneta no fa estiu.
Al conill, no li estalviïs el pebre ni el setrill.
Anar més perdut que un gat en una fàbrica de sifons.
Qui vulgui peix, que es mulli el cul.
Una arroba de peix, no fa ni una onça de greix.
Sembles un pinsà esquifit, sobre una olivera tísica.
La cabra pels seus pecats, porta els genolls pelats.

MARIA DEL CARME MESTRE

LA CASA RURAL "CA LA CLÀUDIA" OBRE PORTES A VILAPLANA

Com ja apuntàvem en el Qüestionari d'aquest número 28 de "Lo Pedrís", el pas del temps va canviant les estructures econòmiques i productives de totes les zones, amb el tema dels comerços, Vilaplana no ha sigut una excepció. Fa uns anys, tampoc masses, a Vilaplana teníem vuit botigues, actualment només en podem trobar tres.

No obstant, i malgrat aquesta pèrdua continuada del petit comerç local, poc a poc, es van obrint pas a d'altres vies alternatives comercials al municipi, com són les cases rurals. Aquesta nova via sustentada en el turisme de petit format pot donar-li al poble un cert impuls econòmic que pensem que li és força necessari pel seu desenvolupament cara al seu futur més immediat. Així com, també facilita un altre forma de donar-nos a conèixer fora vila.

Primer va ser la casa rural de Cal Munter, de la qual la revista, en el seu dia, ja en va fer ressò. I ara, li toca el torn a Ca la Clàudia que també obre les seves portes al públic.

En quant als serveis que ofereix i quines principals característiques arquitectòniques presenta, cal ressenyar el que ja apareix al tríptic que

han dissenyat en motiu de l'estrena i que passem a detallar:

CA LA CLÀUDIA

"Casa del segle XVI, recent restaurada, amb una marcada transició del romànic al gòtic. Totalment equipada, amb un màxim de capacitat de 6 a 8 persones. Quatre habitacions amb una sala d'estar entranyable, bodega celler, dos banys complets un menjador i una cuina completa.

Els nostres hostes poden gaudir d'un ambient incomparable on poder descansar, ideal per a famílies, grups reduïts d'amics que precisen d'un lloc amb, qualitat i distinció.

Rodejat de les Muntanyes de Prades, on poden trobar senders d'excursionisme, practicar hípica, i amb el mar a 20 minuts, proper a Port Aventura, Reus, Tarragona i ciutats d'interès turístic i cultural.

Des d'aquestes pàgines, volem felicitar al seu impulsor i encoratjar-lo per tirar endavant aquest nou projecte que s'ubica al bell mig de Vilaplana.

LA REDACCIÓ

Grup de Teatre de Vilaplana

Genís Torres Aymamí, S. L.

CONSTRUCCIONS I OBRES

Carrer Major, 60
Tel. 977 81 51 29
43380 VILAPLANA

ASSOCIACIÓ DE JUBILATS I PENSIONISTES DE VILAPLANA

C. del Casal, 3 • 43380 VILAPLANA

LLUÍS LLACH

Aquest any 2007, i després de 40 anys de carrera, Lluís Llach als seus 59 anys ha deixat els escenaris. La seva discografia és molt àmplia, tant d'àlbums, col·laboracions, discografia compartida...

Lluís Llach no ha estat només un cantautor, ha estat un artista compromès en el seu entorn. Ell va ser membre del grup intel·lectual "Els setze jutges" ha conegut la censura al franquisme, les prohibicions, l'exili a França, ha omplert un Camp Nou.... Ens ha parlat del compromís per la identitat *"venim del nord, venim del sud, de terra endins, de mar enllà, i no ens mena cap bandera, que no es digui llibertat.."*, del seu nacionalisme, de l'amistat, de la marginació, del seu compromís social, del seu amor als humans *"com t'ho podria dir, perquè em fos senzill, i et fos veritat, que sovint em sé tan a prop teu."* Del que pocs han parlat, de la tendresa *"la tendresa que ens cura, quan fa por la solitud..."* "Del desig..." *"vull ser esclau del desig quan m'acosto a la teva pell..."* i qui no ha cantat la seva Itaca *"Quan surts per fer el viatge cap a Ítaca..."*

En la seva obra també ha estat molt important la relació que ha tingut amb els poetes, especialment amb el seu amic Miquel Martí i Pol. La cançó que li ha dedicat en els seus últims concerts, tant emotiva, comença: *"Sabessis bé com ploren les paraules, pel nostre vers que no podrà acabar-se mai..."*

El seu compromís amb el país i amb els temes actuals, amb el tema de l'Estatut ens diu:

"som aquí, tossudament alçats, ... si vols amb els punys ben oberts, si cal amb els punys ben tancats" i als polítics no té cap mirament de dir-los, que amb aquest tema tant important pel nostre país, s'han comportat tots com una colla de mediocres...

De la seva extensa obra se'ns fa difícil destacar-ne alguns àlbums especialment, com Campanades a mort, Viatge a Itaca, Verges, 50, Geografia, Astres, T'estimo, Porrera, Poetes, I., ...

Lluís Llach ha estat i és, més que un cantant, un còmplice amb qui compartir les nostres esperances i somnis, i sobretot, ens ha ensenyat a gaudir dels nostres sentiments.

"Els periodistes tenim la sort de conèixer de prop molts famosos. Alguns et deceben. El Llach privat que he conegut ha resultat ser tan rematadament persona com vostè se l'imagina. Per això, per la seva categoria artística, i perquè el país no va sobrat de referents, em sap greu que plegui. Però crec que ha trobat el gest correcte."

Antoni Basses

LA REDACCIÓ

ARTUR ÀVILA I GERARD NUS, NOUS ENTRENADORS DE FUTBOL NACIONAL

Els reusenc Gerard Nus, i el vilaplanenc Artur Àvila tenen en comú que els dos els hi encanta el futbol. Això va fer que, tenint el nivell de futbol territorial, s'animessin a cursar el darrer nivell, el nacional, que permet entrenar a qualsevol equip de la unió europea. Aquest curs, a Catalunya sols es celebrava a Sant Cugat, i amb horaris intersetmanals. Quan es van assabentar que a l'Aragó, el curs es

feia en horari de dissabte, van apuntar-se a Osca. Des de setembre fins a maig, cada dissabte han estat anant a la província d'Osca, i després d'efectuar les pràctiques pertinents, aprovar totes les assignatures i presentar el projecte de fi de curs, en data 30 de maig ja es pot afirmar que tenen el títol d'entrenador nacional.

L'Artur ens comenta que "Clar que m'agradaria entrenar algun equip de tercera divisó (1a i 2a és impensable)!!, però entenc que és molt difícil arribar-hi, hi ha molta competència (i més a Catalunya)!! i molts ex jugadors de categories professionals que volen entrenar".

LA REDACCIÓ

CASA DE CULTURA

Des de la Casa de Cultura volem donar a conèixer la composició de la nova junta, que resta com segueix:

Magda Mariné, Manoli Escribano, Jaqueline Mestre, Joan Serra, Montserrat Anguera, Montserrat Fontanilles

I per les entitats:

Òscar Aymamí (Casal Vilaplanenc), Josep de la Heras (Revista "Lo Pedrís"), Antonio Valle (Associació de Jubilats)

En segon lloc, volem convidar a les associacions i entitats que vulguin participar. Fóra interessant que totes les entitats hi fossin representades; així entre tots fariem un equip divers on tothom s'hi senti representat.

Finalment remarcar que, com s'ha fet fins ara, penjarem a la cartellera de la Casa de Cultura la relació d'activitats que aniran esdevenint durant l'any amb el prec que la consulteu per fixar-ne de noves i que hi incorporeu les que decidiu organitzar o que ens les comuniqueu per poder-les-hi incorporar; esperem, així, que restin totes ben coordinades i no s'hi produeixin encavallaments.

Restem a la vostra disposició i oberts a col·laboracions i suggeriments. Esperem una relació fluida i cordial amb tots els que vivim i estimem Vilaplana.

L'EQUIP DE LA CASA DE CULTURA

RESULTATS ELECCIONS MUNICIPALS – 2007

Diumenge 27 de maig

CENS	498
VOTANTS	445
ABSTENCIÓ	53
VOTS CANDIDATURES	424
VOTS EN BLANC	10
VOTS NULS	11
UV-ERC-AM	228
PSC-PM	115
CIU	81

TERCER SOPAR D'“ELS SET”

El “ls set”, els set nois que anàvem a l'escola Cingle Roig, amics des de la guarderia... aquests som de més gran a més petit: l'Ismael, el Sebastià, el Jaume, el Raül, el Joan Ma, el David i l'Abel. Aquest any és el tercer consecutiu que anem a sopar, i aquesta vegada ha tocat al Restaurant La Fragata de Cambrils... i això sí, després sempre de festa per Salou!

Ara fins l'any que vé, a per la quarta!

ABEL GUÀRDIA

ANITA RONDÓ – TEATRE. COMPANYIA TRONO VILLEGAS

El diumenge, 13 de maig, varem tenir el privilegi d'assistir a la representació teatral “Anita Rondó”, posada en escena per la companyia Trono Villegas de Tarragona, sota l'admirable direcció d'Oriol Grau.

Es tracta d'una obra ambientada a Cuba, que ens transporta als primers anys del règim de Fidel Castro i a l'ambient musical i artístic tant propi de l'Havana dels anys 50.

LA REDACCIÓ

LA BLANCANEUS HA MORT! VISCA LA BLANCANEUS!

Ara fa ja un any, i amb una il·lusió inimaginable, un grapat de senyores (i un nen gran) van aconseguir atrapar un somni que dormia des de feia cinquanta anys arraulit en els seus records d'infància.

Molts de vosaltres, durant la Diada de Sant Jordi de l'any passat, vau poder gaudir de l'aconteixement: la celebració i el llibre. Elles, en un màgic viatge de retorn a la infantesa, van aconseguir espigolar de la memòria les restes escampades i desordenades de l'original, durant els treballs de recull o els assajos. I us puc ben assegurar que cap metge hauria aconseguit calmar els dolors que provoquen els anys amb major eficiència a jutjar de les rialles, bromes i històries que van anar florint!

Però cinquanta són tants anys que, com acostuma a succeir, algunes d'aquelles nenes no ens van poder acompanyar a la Festa que va organitzar Lo Pedrís per a elles, amb motiu de la presentació de l'edició del Seu Conte, “El Conte de la Blancaneus”.

A mi, particularment, em quedava pendent fer-los l'homenatge que es mereixen per tantes coses com vam aconseguir. I ara que la Concepció ens ha deixat (i, és clar, sense oblidar-me de la Roser, la Maria Rosa o la Joana!) els vull agrair, a totes, aquells moments irrepetibles, que recordo amb emoció.

A totes elles, MOLTES GRÀCIES!!!

JOSEP MESTRE ANGUERA

DIA DE L'ARBRE

El passat diumenge, 17 de juny, sota un dia molt calurós es va celebrar el tradicional dia de l'arbre al Camp de Futbol.

Unes 150 persones van compartir la jornada i van poder gaudir de la deliciosa fideuà que es va ofertar aquest any.

Per acabar el dia, petits i grans van compartir aficions disputant un renyit partit de fútbol.

LA REDACCIÓ

CELEBREM SANT ISIDRE

El dia 15 de maig vam celebrar Sant Isidre amb una Missa a les 12 del migdia i la Processó. Un cop acabada aquesta hi va haver una Ballada de Sardanes a la Plaça de la Vila amb l'acompanyament de la Cobla.

LA REDACCIÓ

PRIMERA COMUNIÓ 2007

El passat 3 de juny, a l'església de Santa Maria de Vilaplana, va tenir lloc la festa de la Primera Comunió. Els protagonistes d'enguany van ser la Laia, l'Eric i la Marta. La cerimònia va ser molt emotiva i també hi van participar els germans d'aquests. S'ha d'agraïr la disposició què en tot moment va tenir el mossèn a l'hora de preparar l'acte.

També cal destacar l'aportació musical dels cantants de la parròquia, així com la predisposició de l'Albert i de la Roser Badia a l'hora d'acceptar d'ésser partícips d'aquesta celebració i ajudar-nos en la tria dels cants.

LA REDACCIÓ

Servei Oficial:
Lucas
CENTRE AUTOTECH

Tallers
Rafel Sans

- Mecànica de l'automòbil i planxisteria
- Instal·lacions de fontaneria, gas i calefacció
- Serralleria

C/ Muralla, 23 • 43381 L'ALEIXAR
Tel. 977 815 384

AGR BOTIGA

Hi trobaràs la millor selecció de productes naturals de la terra.
Oli, vins i caves amb DO. Gran varietat de fruits secs.
A més, productes de qualitat elaborats artesanalment.

Obert cada dia de 10 a 1 i de 5 a 8, diumenges d'11 a 2 (dilluns matí tancat)

AGR BOTIGA
COOPERATIVA DE L'ALEIXAR

C/ de Guardiola, 58 43381 L'ALEIXAR
Tel. 977 815 290
Tels oficina: 977 815 584 - 977 815 105

PETITS CONCERTS

Ja fa sis anys que aquests petits concerts, any rere any, es celebren al nostre poble. I tot va començar com una manera perquè la canalla s'impliqués en el món de la música, no com un alumne més, tancat a la seva habitació tocant un instrument o fent uns deures que sols es fan per obligació; sinó una forma d'expressió, una forma de passar-s'ho bé, una manera de compartir amb tothom el que s'ha après, el que se sent tocant un instrument. Aquesta iniciativa s'ha repetit des de llavors amb èxit cada any. Primer va ser el Concert de Santa Cecília i el Conert de Primavera. Però els darrers tres anys es fa el Concert de Nadal, on es toquen i s'escolten peces tradicionals nadalenques, i el Concert de Primavera, on s'intenten tocar peces ja més treballades i amb una qualitat melòdica més àmplia. Durant aquests sis anys s'han interpretat peces de molts estils. S'ha intentat promoure tot el que és tradicional català, però s'han tocat també peces clàssiques, bandes sonores de pel·lícules, espirituals negres, música ètnica... una mica de tot. I cançons. Cançons amb melodies tradicionals i lletres traduïdes al català, o també lletres inventades que impliquen el poble, i el que és més important, la família i un mateix.

Des del començament aquests concerts han estat organitzats, íntegrament, per elles; dic elles perquè coincideix que totes són noies, i nenes. Elles escullen la peça de dins del repertori que s'ha tocat durant el curs, la treballen i la fan seva. Busquen i rebusquen en la seva música una melodia per ser cantada, treballen la lletra o simplement la interpreten. Jo sóc al mig, i la meva tasca és potenciar les seves qualitats musicals i humanes; orientar, aconsellar, captar la seva idea i ajudar-les a interpretar-la. Us ho dic de tot cor, és al·lucinant la il·lusió que posen en tot el que fan, i a més a més – i potser el més important – ho passen bé, i això és el que compta.

El passat 8 de juny es va celebrar el Concert de Primavera, com sempre dividit en dues parts, totes dues instrumentals: flauta i piano. Comencem sempre per la intèrpret més petita, en aquest cas la Carla; va seguir l'Alba Escuer i la Laia. Van tocar peces senzilles i després totes juntes, a dues veus. Després el grup de les mitjanes: la Mercè, la Paula i la Clàudia Huguet. Aquí les peces ja van ser d'una qualitat musical més significativa i cada intèrpret ja va mostrar la seva qualitat musical i la seva sensibilitat vers l'instrument. Vam continuar amb les veteranes del grup: la Clàudia Urbano,

l'Aina i la Gina. Elles amb la flauta ja fan el que volen: la fan parlar (això es nota). Després vam continuar amb el piano; aquest any van començar la Carla i l'Alba Escuer (dos mesos tocant i ja van interpretar un exercici prou difícil). L'Alba Àvila i l'Aina ens van deixar meravellats amb el progrés aconseguit amb el piano. Finalment, les grans van començar el Concert cantant una cançó, "Pot ser", que reflectia molt l'edat que estan vivint: l'adolescència. I per acabar, les mitjanes van cantar també un tema molt alegre que es diu "No deixis de somiar". Deixant de banda els nervis – perquè els nervis, ja ho saben elles, són terribles, encara que també són emocionants – es va aconseguir un Concert divertit i molt familiar, que és del que es tracta.

Això és el que hem fet fins ara, en aquests darrers sis anys. Però en el futur volem que aquests concerts no siguin només dels més petits del poble, volem que sigui un Concert obert a tota la gent, grans i petits, que estigui implicada amb la música. Cada any hi ha més petits espontanis que entre peça i peça surten a cantar. Ens agradaria que fossin més, ja que en el nostre poble hi ha petits i grans músics que toquen diferents instruments i que crec que se sentirien molt bé participant d'aquests concerts.

Des d'aquest escrit vull agrair a tots els esmentats pel seu treball constant i la seva dedicació, i perquè donen un aire fresc al llenguatge musical, el llenguatge universal per excel·lència, transmissor de missatges i interpretable per tothom, que al nostre poble fa bo el lema tant conegut: LA MÚSICA ENS UNEIX.

TAT TORRUELLA

Pg. de la Mussara, 1
Vilaplana del Camp

PINTURA DECORATIVA
Josep M. Garcia

Tel. 977 81 50 78

- MOQUETES
- PINTURES
- ESMALTS
- VERNISSOS
- COLES
- PAPERS PINTATS
- BROTXES

Comercial
ROSAN

Pedrera del Coubí, 5
Tel. 977 / 31 71 54
43206 REUS

MP (molt personal)-3

LES AFICIONS DELS JOVES VILAPLANENCS

Nosaltres, normalment, som al local del Casal o jugant a futbol i també al bar La Teia.

Ens agrada anar de festa (no a tots) però quan sortim anem a La Cage o a la Pacha. La música que normalment escoltem és de tots els estils, perquè a la nostra colla n'hi ha un munt de diferents: Eloy: Hardcode i New style; Pepo, Garry, Ruben i Otger: Ska, Reagge i Oi! entre d'altres; Pol, Maria Martes i Júlia: Reggaton; Edgard i Arnau: Màquina...

I el que ens agrada menys és que la gent pensi malament de nosaltres quan passa alguna cosa...sempre ens busquen a nosaltres...(i això no agrada a ningú).

Esperem que sigui "maco", el nou local i pasar-nos-ho d'allò mes bé a l'estiu. Però el que m'agrada més a mi (Ruben), a l'estiu, és anar a veure les 24 hores i esperem que aquest any els de la meva colla i tots els equips que juguen del poble arribin el més lluny possible.

Molts tenen la psp i la porten al local per quan s'avorreixen, normalment juguem al virtual tennis, f1, mpgp... També passem moltes hores jugant al "futbolín" o al billar, que per matar les tardes-nits del cap de setmana està prou bé i el que acabem fent és prendre alguna cosa a la terrassa del casal.

També anem a animar l'equip cadet de futbol sala i bé, ja no sabem que més dir...

RUBEN LÓPEZ, POL FERRÉ

TROBADA DE GRUPS DE TEATRE AMATEURS

El Diari de Tarragona publica una crònica de Jaume Garcia, amb la qual es fa ressò que el Grup de Teatre de Vilaplana la propera tardor assistirà, a Reus, a una trobada de grups de teatre amateurs catalans:

Reus serà sede de un encuentro de grupos de teatro amateurs catalanes"

"Reus albergará en setiembre, y coincidiendo con las fiestas de Misericòrdia, un encuentro de grupos de teatro amateur catalán. La propuesta ha sido lanzada por Llop's Teatre a modo de culminación de los 20 años de su fundación y de los 10 de La Passió."

"Josep Maria Llop, director de la compañía, ha señalado al Diari que el encuentro teatral, que ya se celebró en Reus hace diez años, contará con la presencia de compañías llegadas de toda Catalunya y agrupadas en una coordinadora de grupos de teatro amateur, que reúne hasta 350 colectivos. En el Baix Camp existen siete de ellas. Se trata de grupos como el Tebac o de poblaciones como Alforja o Vilaplana.

Por otra parte, Llop's Teatre ha alcanzado un punto de

inflexión este año con la doble conmemoración. La Passió ha superado el tope del número de participantes, entre actores y técnicos, alcanzando los 250, por lo que ya ha tocado techo. Por otra parte, la doble representación de La Passió en el Teatre Fortuny, los días 31 de marzo y uno de abril, supusieron un éxito de público. El último día «no había un solo espectador en el teatro, y la jornada anterior a punto se estuvo de alcanzar el lleno», recordaba Josep Maria Llop.

Esa y otras razones han hecho que Llop's Teatre empiece ahora a replantearse varias cosas. En primer lugar, introducir cambios de orden tecnológico «que hagan más dinámica la obra», de cara al próximo año. Por otra parte, se abrirá una negociación con el Consorci del Teatre Fortuny para lograr duplicar el número de representaciones y pasar de las dos actuales a cuatro, ampliando de uno a dos los fines de semana."

RAQUEL VIRGILI

Autor: Diari de Tarragona, 10-4-2007

l'equip de lo pedrís desitja a tothom molt bon estiu!

L'Escola i l'AMPA

D'altra banda, el programa que va tenir lloc durant aquesta XV Trobada va ser el següent:

A les 17 h, va començar la jornada de portes obertes amb exposició de fotografies de les escoles i activitats de la ZER.

A les 17,30h, la professora de les classes d'anglès d'extra escolar Judith Espinosa va muntar junt amb els seus alumnes una representació del que havien practicat durant aquest curs.

A les 18h, hi va haver un berenar popular amb Xocolata i Coca.

A les 18,30h, va començar l'actuació del grup de Barcelona "La Tresca i la Verdesca" amb l'espectacle infantil : Zum, Cançons i danses.

A les 20h, es va encendre la traca que donava fi a la festa.

A més a més...i de forma alternada amb el actes, el grup Aglà

de Vilaplana va organitzar un taller de maquillatge i diversos jocs de cucanya pels infants.

Per acabar, només ens resta, agrair la col·laboració de tot l'equip docent de la ZER Baix Camp Nord per fer possible que es celebrés amb èxit de participació i organització aquesta XV Trobada.

L'AMPA DEL CEIP CINGLE ROIG

DIADA DE SANT JORDI - 2007

Per segon any, l'Associació de Pares i Mares de l'Escola Cingle Roig van organitzar, al pati de les escoles, la venda de llibres del dia de Sant Jordi, amb la tradicional venda de roses. També, dins d'una aula, un grup d'animació va explicar un conte per als nens amb ombres xineses.

LA REDACCIÓ

Estimat, Josep Maria!

Els vint-i-un alumnes del CEIP Cingle Roig de Vilaplana, en l'hora del teu adéu, volem desitjar-te la millor sort del Món per a tu i per a la teva nova escola.

Perquè tu sempre has estat al nostre costat, des del primer dia en què junts vam estrenar l'escola.

Perquè tu sempre ens has obert la mà per ensenyar-nos, protegir-nos i fer-nos-ho passar bé.

Perquè tu sempre has estat un bon i afectuós mestre i sempre, sempre et recordarem.

I per tot això i molt més... molts, i molts, i molts petons de Tots per a TU.

Fins sempre!

A Vilaplana, Juny de 2007.

A Vilaplana, Juny de 2007.

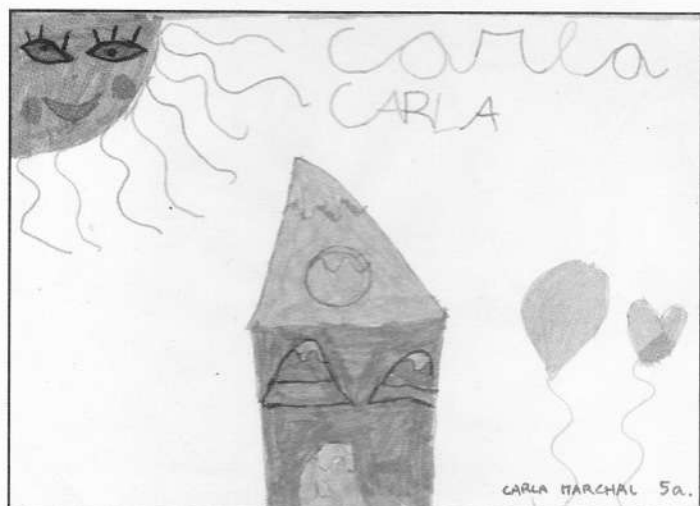
LA FRESCA

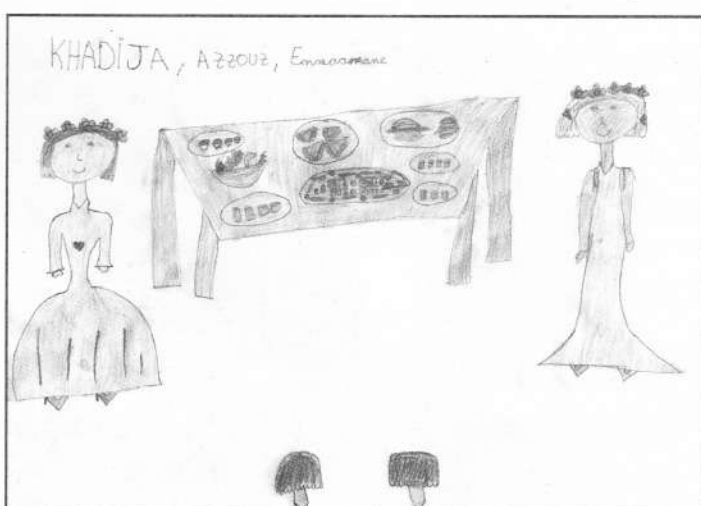
Joana Salvat - 11 anys

Fatima Azzouz - 11 anys

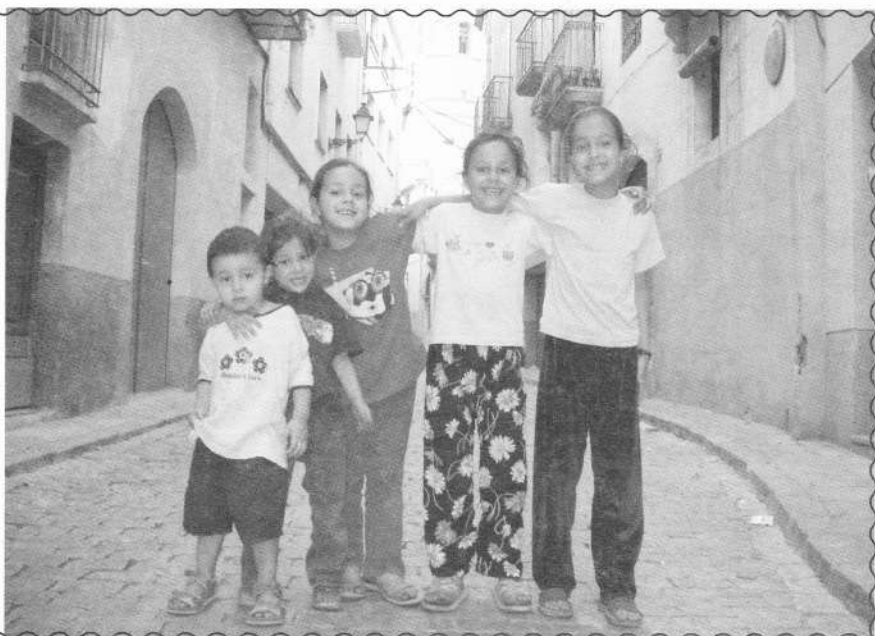
Carla Marchal - 5 anys

Khadija Azzouz

LA KHADIJA, LA FÀTIMA,
L'AISHA, LA KARIMA I EL
RAJIM ENS DIXEN.

DES DE LA FRESCA, LES NE-
NES I NENS DE VILAPLANA
SEMPRE US RECORDAREM I
US DESITGEM
MOLTA FELICITAT.

PLATS PER L'ESTIU

PATATES AMB TOMÀQUETS ESCALIVATS I ARENGADA

Per a quatre persones.

INGREDIENTS

- 5 patates mitjanes
- 5 tomàquets mitjans
- 5 dents d'all
- 2 arengades
- Julivert
- 3 cullerades soperes d'oli

PREPARACIÓ

Es bullen les patates senceres i amb pell, uns 30 minuts. Es treuen del foc i es deixen refredar. Es pelen i es tallen a rodanxes.

Salsa: S'escaliven els tomàquets, els alls i les arengades. Quan és tot cuit, es pelen i es fan a bocins petits. Les arengades s'esmicolen i se'ls hi treu l'espina. Es pica el julivert petit i es barreja amb tots els ingredients, juntament amb l'oli.

Aquesta salsa es posa per damunt de les patates i el plat es serveix fred.

PRÉSSEC AMB SALSA DE MENTA

Per a quatre persones

INGREDIENTS

- 8 préssecs
- 250 gr. de sucre
- 1/2 litre d'aigua
- Un manat de menta fresca
- El suc de mitja llimona

PREPARACIÓ

Es prepara una infusió amb l'aigua i la menta. Es retira la menta de l'aigua i amb aquesta aigua i el sucre es prepara un almívar a punt de fil fluix (10-12m. a foc viu).

Es pelen, es tallen els préssecs i es reguen amb el suc de llimona. Es barreja tot quan l'almívar encara és calent. Es posa a la nevera durant 3-4 hores. Abans de servir, s'hi barregeu fulles de menta fresca, tallades petites.

MARTA RODON

PASTÍS DE PATATA AMB SOBRASSADA

Per a quatre persones.

INGREDIENTS

- 1 kg de patates
- 250g de sobrassada
- 1 got de crema de llet
- 20g de formatge emmental
- 20g de mantega
- 4 ous
- 50g de formatge de Maó sec
- sal
- pebre

PREPARACIÓ

Pinteu amb mantega l'interior del motlle. Feu-hi una capa al fons de patata tallada a làmines, salpebreu-les i poseu-hi una mica de nou moscada, emmental ratllat, sobrassada i un rajolí de crema de llet. Aneu repetint aquesta operació fins que arribeu a omplir el motlle. Després deixeu-ho coure al forn durant una hora.

En acabar, trenqueu els ous i col·loqueu-los sobre el pastís, salpebreu-lo, poseu-hi una mica de formatge de Maó sec per sobre i gratineu-lo.

Bon profit !!

MARIA RUFINA

PASCAL PELLICÉ MARINÉ

Electricitat - calefacció

Carrer Major, 40
Tel. 977 81 53 28

43380 VILAPLANA

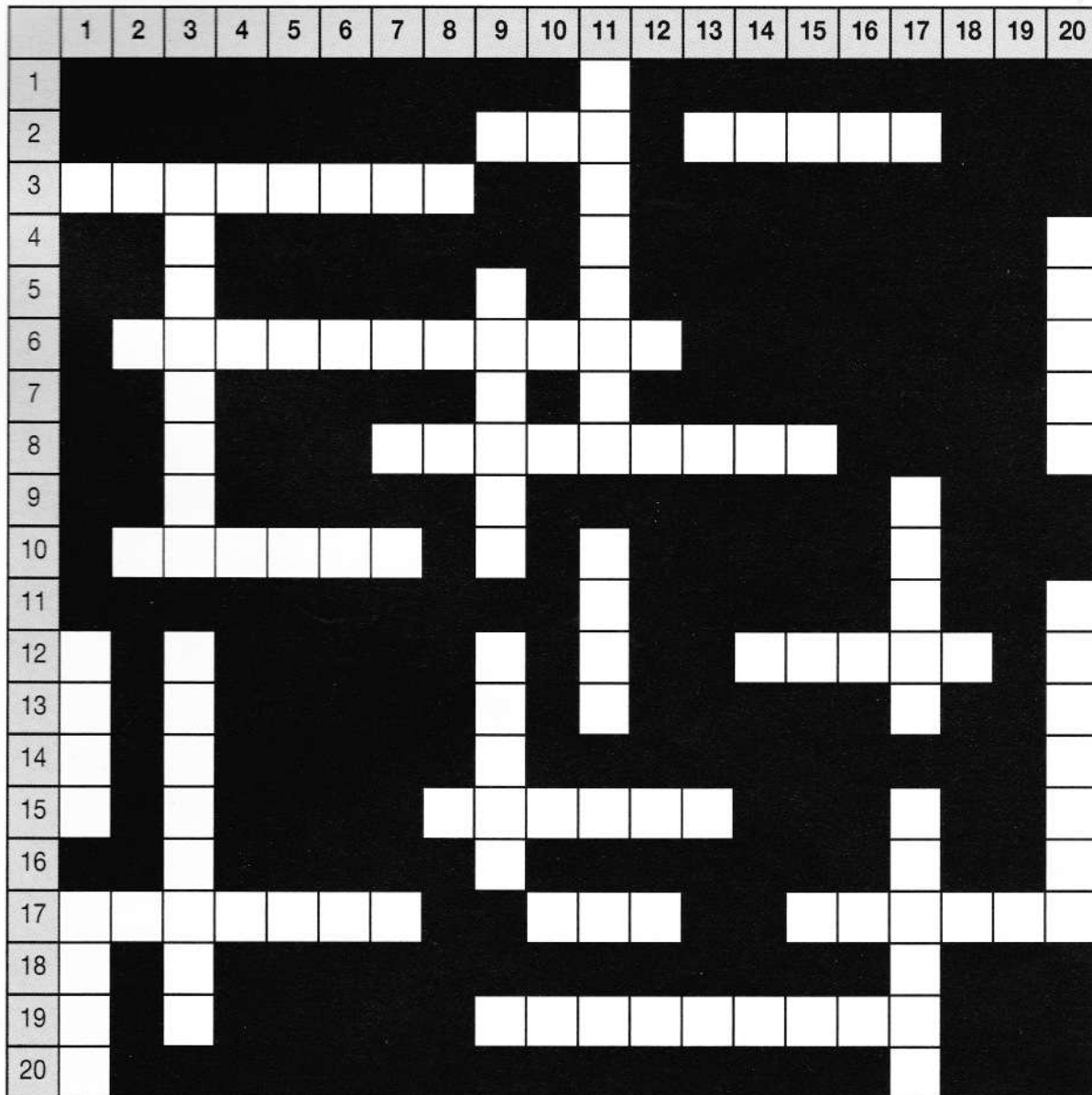

- Ferro
- Alumini
- Inox

Tel. 977 76 82 68
670 45 59 04

Passatemps

Heu de posar en aquest encreuat noms de pel·lícules recents. A les horitzontals hi van noms de pel·lícules i a les verticals hi van els noms d'alguns dels actors i de les actrius que hi surten.

HORITZONTALS (PEL·LÍCULES): 2-La reina. 3-Un dels darrers assassinats pel franquisme. 6-Policies que espia a la màfia i mafiosos que s'infiltra a la policia. 8-Un que s'enfila per les parets de tots els gratacels. 10-Retorn a un poble de la Manxa. 12- Barreja d'històries del Marroc, Japó, Mèxic i Estats Units. 15-La tercera aventura d'un ogre verd. 17-Uns que assalten vaixells pels mars (i també van 3). 19-Aventures d'un soldat espanyol del Segle d'Or.

VERTICALS (ACTORS I ACTRIUS):1-És molt guapo però les passa de tots colors al Marroc (a l'horitzontal 12). 3-Fa uns anys se li va enfonsar el transatlàntic, però ara fa anar la pistola i el joc brut (a la pel·lícula 6). 9-Fa d'anarquista i, encara que és mig català, té un cognom enrevessat (a l'horitzontal 3). 11-La Sofia Loren espanyola (a la pel·lícula 10). 17-La reina indiscutible(de les actrius i d'Anglaterra) (a l'horitzontal 2). 20-El que s'enfila per les teranyines(a l'horitzontal 8).

F. MARINÉ

Cooperativa Agrícola

Caixa Rural de Vilaplana

AJUNTAMENT
DE VILAPLANA

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

DIPUTACIÓ DE
TARRAGONA

CONSELL COMARCAL
DEL BAIX CAMP